Capitolul I

SOSESC ÎN ULTIMUL MOMENT!

Ne strecuram ca o suveică prin lungul şir de maşini ce împînzeau la ora aceea străzile capitalei, dar în sinea mea pierdusem orice speranţă că vom ajunge la redacţie la timpul stabilit. Refuzam să o privesc pe Cristina; lipsa de punctualitate m-a indispus întotdeauna şi, de data aceasta, ea era singura vinovată de întîrzierea noastră. Cu coada ochiului îi vedeam piciorul apăsînd tot mai mult pe accelerator şi mă întrebam dacă nu cumva greşisem încredinţînd automobilul acestei făpturi încîntătoare dar fără pic de creier şi avînd, după cum se vedea, şi mania vitezei. După ce scăparăm pentru a patra oară, ca prin urechile acului, de sub botul patrat al unor autobuze, îi poruncii să o lase mai încet.

— Dacă nu te învîrteai o oră prin faţa oglinzii pînă să te îmbraci, nu era nici o nevoie acum să gonim ca nişte disperaţi . . .

— Merg cu viteza legală, preciză Cristina. În faţa oglinzii am stat opt minute şi treizeci de secunde! . . .

Zîmbi apoi fără să mă privească. Mînuia cu pedanterie volanul, cu un aer de bătrîn lup de mare, pe care şi-l luase chiar din clipa cînd îi fusese înmînat carnetul de conducere. Toate acestea mă uimeau şi mă înfuriau totodată, neizbutind să ghicesc de unde naiba moştenise astfel de apucături. Acum

era de un calm studiat. Privea ca o şcolăriţă cuminte panourile de circulaţie şi fura fiecare metru de sub nasul şoferilor neatenţi. Considera discuţia despre punctualitate încheiată? Îmi rezervam plăcerea de a o relua în momente mai puţin dramatice. Acum mă mulţumeam să privesc fix cronometrul de bord şi să nu scot nici un cuvînt.

Mai erau trei minute pînă la ora opt, cînd Cristina smuci volanul şi maşina noastră se năpusti ca o trombă într-o curte plină cu crizanteme. Mă trecu un fior rece. Un zid cenuşiu venea spre noi cu braţele deschise, dar, pe undeva, se ivi o altă poartă, apoi o traversarăm cam pe două roţi, într-o curbă înspăimîntător de lungă, oprindu-se, în sfîrşit, în faţa uneia din intrările palatului presei, între două *Mercedes*-uri ultraelegante.

— Opt fără un minut, anunţă Cristina, învîrtind cheia de contact.

— Mda. Bine.

Mă îndreptai spre uşa redacţiei, lăsînd-o să închidă singură maşina. Îmi dădui seama că vrea să mă scoată din sărite; făcea uneori astfel de experienţe. Săptămîna trecută, de exemplu, flirtase în mod îngrozitor cu încasatorul de la apă, canal şi salubritate; ieri se prefăcuse tristă, murmurînd toată după-amiaza poezii cu ploaie şi grădini devastate. Ce rost aveau toate astea, habar n-aveam. Prietenul meu, inginerul Modest, bănuieşte că este îndrăgostită, dar eu, ca om de ştiinţă, nu pot admite astfel de absurdităţi.

Capitolul II

REDACTORUL NU BĂNUIEȘTE NIMIC

La ora opt fix, intram în redacția publicațiilor de anticipație. Nu se afla înăuntru decît un tînăr care, instalat la un birou, sublinia cu furie un manuscris. Văzînd-o pe Cristina sări în sus și își îmbrăcă haina, apoi ne salută:

— Profesorul Martin?

— Întocmai!

Se vedea clar că înfățișarea Cristinei nu-l lăsase indiferent. I-o prezentai așadar: „colaboratoarea mea!", și el avu astfel prilejul să sărute cea mai diafană mînă din întreg Bucureștiul. Cristina juca acum rolul unei tinere savante, doldora de formule, care nu reușeau însă să-i ascundă farmecul.

— Profesorul Martin..., repetă redactorul după ce ne făcuse rost de scaune, vizita dumneavoastră mi-a fost anunțată. Vă ocupați cu cibernetica și doriți să faceți o comunicare importantă. Vă ascult cu cea mai mare atenție...

— De fapt este vorba de o povestire al cărei erou este un robot, o femeie mecanică, pe care am construit-o în atelierele noastre. După sfatul unui prieten, profesor de literatură, am căutat să prezint într-o formă literară o întîmplare din lumea mașinilor cibernetice și rămîne de văzut dacă a ieșit ceva din încercarea asta a mea.

— Mă aşteptam să-mi vorbiţi despre vreo nouă descoperire ştiinţifică... În sfîrşit, să vedem ce e cu povestirea dumneavoastră. Durează mult?

— Vreo jumătate de oră. Citesc foarte repede.

Redactorul se cuibări în fotoliu în aşa fel ca să poată privi în voie pe Cristina şi, scoţînd din sertar un ceas pe care şi-l aşternu în faţă pe birou, îmi făcu semn că e la dispoziţia mea. Îmi dresei glasul şi începui:

— „Amurgul se lăsase peste oraşul adormit. Pe cerul nefiresc de albastru, stelele începuseră să..."

— Atenţie! mă întrerupse ascultătorul meu. Nu-i aşa că n-aţi mai scris niciodată?

— Firește că nu! Am atîtea altele pe cap. După cum v-am spus mă ocup cu ştiinţele pozitive. Dar cum aţi dedus?

— A fost suficient să ascult ceea ce citiţi. Acum iată ce propun. Tăiaţi în povestirea dumneavoastră, cu acest creion roşu, peste tot unde veţi întîlni astfel de descrieri. Timpul nostru este extrem de preţios ca să-l mai pierdem cu amurguri şi ceruri albastre.

Luai creionul fără nici o obiecţiune. Apoi mă răzgîndii. Lucrarea mea fusese corectată de amicul meu, profesorul, deci era iremediabil compromisă. Găsii o altă soluţie:

— Ştiţi ce? Mai bine să vă povestesc, după însemnările mele, cum a fost şi pe urmă vedem noi...

— Minunat! răspunse el. În felul acesta o să meargă şi mai repede.

Cristina îşi aprinse o ţigară şi eu o luai de la capăt.

•

Nu puțini sînt acei care au auzit de numele meu. Nu mă refer aici la marele public; pentru el sînt un ilustru necunoscut. În cercurile științifice însă, numele de Martin e pronunțat cu mult respect. Las la o parte falsa modestie, proprie numai firilor mediocre și, cred că nu mă înșel cînd afirm că, în materie de cibernetică sînt considerat, de către cei competenți, drept o autoritate mondială. Ba acum cîteva luni, o revistă din Amsterdam mă numea: „geniul ciberneticii moderne", ceea ce este însă exagerat. Am protestat la timp din probitate științifică. Nu pot să-mi atribui acest titlu cînd în cibernetică se găsesc atîtea figuri ilustre de savanți, care au descoperit, cu mult înaintea mea, aproape toate principiile de bază ale științei de care mă ocup: Norbert Wiener, Edison, Popov, Lebedev . . . Ce sînt eu pe lîngă acești titani ai gîndirii umane? Un modest continuator și atîta tot! De aceea dezaprob încă o dată, cu tărie, toată vîlva pe care presa o face în jurul descoperirilor mele.

Cred că sînt dator să dau o lămurire elementară înainte de a intra în subiectul propriu-zis: cu ce se ocupă cibernetica? Pentru aceasta îmi cer dinainte scuze eventualilor cititori. Personal, nu cred să mai fie cineva astăzi, în afară de unii copii de vîrstă preșcolară, să nu știe ce înseamnă acest cuvînt. Admițînd totuși că prin hățișurile Noii Guinee mai există vreun trib nealfabetizat și că povestirea mea ar ajunge în mîinile lor, e bine să precizez că în ultima vreme, în calitate de cibernetician, am proiectat și construit mașini electronice de calcul, mașini care traduc dintr-o limbă într-alta sau care pot face orchestrația unei compoziții muzicale. Pentru cei ce

doresc mai multe amănunte, menționez că toate lucrările mele sînt de faimă mondială și asupra lor pot consulta cel puțin cincizeci de lucrări în diferite limbi, apărute în literatura de specialitate.

*

Aici redactorul mă întrerupse:

— Eroul dumneavoastră îmi pare cam îngîmfat. Era bine să băgați la început un personaj pozitiv. Un tînăr cu o figură plăcută și care să nu se laude tot timpul. Eventual purtînd un costum gri deschis și o cămașă albastră cu gulerul răsfrînt...

— Chiar am un costum cum spui dumneata.

— Ei vedeți...?

Continuai.

*

Cer scuze pentru faptul că dau aici unele date autobiografice, dar ele sînt necesare la înțelegerea deplină a celor ce s-au întîmplat. Acest lucru ar părea de prisos, deoarece biografia mea a apărut de nenumărate ori prin ziare și reviste, iar acum doi ani a rulat chiar un film în culori despre viața și opera mea. Dar poate sînt unii care au scăpat filmul ori nu sînt abonați la publicațiile respective.

Așadar, nu împlinisem treizeci de ani cînd Academia de Științe m-a ales membru activ, pentru cercetări importante în legătură cu logica electronică și pentru întreaga mea activitate științifică. A fost cea mai frumoasă zi din viața mea, dar nu pentru că aș fi vreun vanitos, ci din cu totul alte motive.

Această înaltă distincție era încununarea unei munci neobosite în serviciul științei, după cum s-au exprimat și ziarele. Lucrasem încă de la vîrsta de cincisprezece ani la Combinatul Electronic, mai întîi ca raționalizator, apoi inventator și acum eram colaborator științific. După terminarea Politehnicii mă specializasem urmînd simultan cursurile prin corespondență la Institutele de Electronică din Filadelphia și Nagasaki În răstimp de zece ani mă afirmasem și pe teren practic ca autor a peste o sută de inovații și aparate, asupra cărora nu mai insist, mai ales că pot fi găsite cu ușurință în orice manual de electronică.

Spuneam însă că ziua de 18 iunie, cînd am fost ales academician, a rămas cea mai frumoasă zi din viața mea, și am să arăt de ce. Țin minte fiecare amănunt de parcă totul s-ar fi petrecut abia ieri, cu toate că au trecut de-atunci cinci ani, sau șase.

*

— Hotărît lucru, oftă interlocutorul meu lăsîndu-se pe spătarul scaunului, povestirea dumneavoastră are o serie de lipsuri sau cum vreți să le spuneți. Mai întîi e puțin cam plictisitoare . . .

— Pentru dumneata, care ești nevoit să citești cîte o sută pe zi. Dar cititorii judecă altfel.

— Lăsați-mă să termin! Știu eu ce spun! Pe urmă, lipsește dialogul! Dialogul mai aerisește puțin o narațiune îmbîcsită.

— Iar cînd faci abuz de el, povestirea ta arată ca o pereche de pantaloni cu genunchii răriți.

— Fie! Dar dumneavoastră staţi cam prost şi cu actualitatea. Acum cinci ani... Pfui! Cînd era bunica fată! Să fi fost măcar prin anul 2500 parcă ar mai fi mers.

— Ia stai niţel. Am impresia că te grăbeşti şi nici nu ştii ce vreau să spun. De ce să aruncăm totul în spinarea acestui cuvînt? În ştiinţă totul e actual! N-o să te apuci acum să-mi spui că maşina lui Whimshurst e demodată! Unde ajungem dacă o luăm aşa? Eu scriu despre ştiinţă şi principiile ei sînt veşnic vii.

— Bine, bine. N-are nici un rost să vă supăraţi. Doriţi cumva un pahar cu apă? Sau poate dumneavoastră, duduie?

Acum avu şi Cristina ocazia să spună primele cuvinte:

— Mulţumesc, nu doresc apă, rosti ea cu graţie.

Eu în schimb băui două pahare şi continuai fără a mai aştepta invitaţii.

*

În acea zi m-am îndrăgostit de Cristina! Nu pot să-mi explic în mod ştiinţific cum se petrec astfel de reacţii, dar a trebuit să mă supun inevitabilului. Cristina purta o rochie bleu cu steluţe albe şi un enorm buchet de lalele în braţe. Aşa am găsit-o aşteptîndu-mă pe treptele Academiei şi cred că se afla acolo cam de multişor, deoarece preşedintele îşi lungise fără rost discursul său de recepţie, împestriţîndu-l cu amintiri din propria sa copilărie. Văzîndu-mă, fata venise către mine îmbujorată toată.

— În numele studenților, șoptise ea intimidată, făcînd o reverență, vă ofer aceste flori cu ocazia alegerii dumneavoastră ca membru al Academiei de Științe.

Și, nici una nici două, mă sărută pe obraz!

În secunda următoare se succedară o serie de evenimente care mă umplură de groază! Mai întîi răbufni de undeva o lumină scurtă, urmată de alte zece-douăzeci la fel și, în spate, izbucni un ropot de aplauze. Întorcînd capul văzui întreaga Academie în frunte cu președintele de vîrstă, aplaudîndu-ne cu frenezie.

Iarăși izbucniră luminile acelea blestemate și nu-mi fu greu să observ că eram înconjurați de vreo douăzeci de reporteri, care rînjeau, fericiți că prinseseră în obiectiv o scenă interesantă. O smucii pe Cristina spre stînga, unde știam că se află o portiță în gardul de fier forjat al înaltei instituții. Dinapoia grilajurilor rare, răsunară pe neașteptate cuvintele absurde ale unui cîntec studențesc:

„O, tu al științei fiu iubit
Fii lăudat, fii fericit!“

Era desigur delegația de studenți în numele căreia Cristina îmi înmînase buchetul. Auzind versurile făcui stînga-mprejur. Din nenorocire, din partea cealaltă se îndrepta spre noi un detașament de pionieri cu trîmbițe și tobe, ferm hotărîți să-mi pună pe cap sau să-mi atîrne de gît una sau mai multe ghirlande de flori! Mă resemnai să trec tot printre studenți, care se aranjară pe două rînduri și începură să aplaude. Călcam țeapăn cu florile în

mînă şi cu Cristina agăţată de braţ, şi poza aceasta fu reprodusă a doua zi în unele ziare. Din fericire, pînă la primul colţ nu era mult. Străbăturăm distanţa în fugă. În urma noastră, blestematul de cîntec se auzi pînă trecurăm de linia tramvaiului. Grăbirăm mai departe, fără să privim nici în dreapta nici în stînga. Abia în faţa Circului de Stat încetinirăm alura, apoi ne aşezarăm pe treptele de la intrare ca să ne tragem răsuflarea. Aici nimeni nu ne mai luă în seamă, închipuindu-şi probabil că facem parte din personalul de serviciu. Considerai deci că acum era momentul cel mai potrivit pentru a spune ceea ce aveam de spus.

— Te rog mai întîi să mă informezi cum stai cu examenele, cerui eu sever.

Fata oftă.

— N-am nici o restanţă în semestrul întîi. Dar de ce întrebaţi?

— Ai să vezi. La mine ce notă ai pînă acum?

— Am un opt la seminar şi un şapte la lucrări practice.

— Hm... un rezultat cam aşa şi aşa. Dar, în sfîrşit, onorabil. Îmi dresei glasul. Atunci... ca să rezolvăm şi problema din această seară... Domnişoară, sînt pus în situaţia neplăcută de a-ţi cere mîna!!

O văzui cum holbează frumoşii săi ochi albaştri, dar nu izbuti să rostească nici măcar un cuvînt, parcă i se încleştaseră fălcile. De altfel puţin îmi păsa de cele ce ar fi trebuit ea să spună, din moment ce eu îmi făcusem datoria. Chemai o maşină şi o condusei acasă. Tăcu tot timpul pînă ne despărţirăm. Ce s-o fi petrecut în căpşorul acela blond, nu puteam şti...

Fiind o seară frumoasă mă îndreptai pe jos spre casă, deoarece nu locuiam departe. Fusese o zi încărcată pentru mine totuși nu mă simțeam nemulțumit. Meditînd mai adînc găsii că mă exprimasem greșit față de Cristina și că a o lua în căsătorie nu era o nenorocire prea mare. Observai de asemenea, abia cînd ajunsei în dreptul apartamentului meu, că păstram încă buchetul dăruit, și mă grăbii să deschid pentru a pune florile într-un vas cu apă.

Spre marea mea uimire, ușa se deschise singură...!

*

— Mda... făcu redactorul meu, trosnindu-și degetele de la mînă, acțiunea se mai înviorează. E bine că a terminat Martin cu lăudăroșeniile sale cusute cu ață albă. Pe linia aceasta sînt necesare cîteva modificări substanțiale. Nu e aceasta și părerea dumneavoastră, duduie?

Se adresase Cristinei, însă aceasta răspunse fără să clipească:

— Totul e riguros exact.

Tînărul ridică din umeri, afectat:

— În sfîrșit, în calitate de colaboratoare, n-o să fiți de părerea mea. Îmi permit totuși să observ că, pînă acum, nuvela dumneavoastră nu e nici științifică, nici fantastică.

— E posibil. Atunci să dau unele lămuriri...

Capitolul III

BULL DOG MUȘCĂ PODEAUA

Cine intră în locuința mea de la Statuia Aviatorilor are impresia că a nimerit într-un muzeu de armuri medievale. Întregul hol, transformat de mine în atelier, e tixit de coifuri și platoșe, cămăși de zale, cizme și mănuși de oțel, aruncate claie peste grămadă. Toate aceste lucruri ciudate sînt opera mea și a lui Eugen. La drept vorbind dezordinea aparține numai și numai lui Eugen, asistentul meu, un fanatic cu părul vîlvoi, care doarme săptămîni în șir la atelier, atunci cînd avem ceva interesant de pus la punct.

Lucrăm de cîțiva ani împreună, proiectînd și construind tot felul de mașini, destinate să-l scutească pe om de anumite munci dificile. Prima realizare a fost un acar automat. Îmi amintesc că presa a înnegrit coloane întregi de hîrtie pe chestia asta și că m-am ales, între altele, cu un permis gratuit pe calea ferată. Pe urmă s-au născut din mîinile noastre „contabilul cibernetic", „dactilografa mecanică", „minerul de metal", „fochistul imposibil", după poreclele date de niște reporteri cu imaginație, mecanismelor inventate de noi. Acestea erau apoi fabricate în serie și repartizate în industrie, prin grija unei secții a Combinatului Electronic, numită în glumă de ziariști „Fabrica de roboți".

De fapt, sînt dator să recunosc că mașinile noastre nu prea au formă de oameni, ele aduc mai mult

cu niște sobe de tuci, cu două sau trei burlane. Nu, la început, estetica lor nu m-a preocupat absolut de loc, cît despre Eugen, acesta e cu totul insensibil la așa ceva. Abia după ce am cunoscut-o pe Cristina, am început să-mi pun astfel de probleme. Totuși, nu e mai puțin adevărat că, așa urîți cum arată, roboții mei sînt de o mare utilitate, putînd îndeplini tot felul de servicii datorită creierului lor electronic. Folosind tranzistorii, în locul vechilor lămpi de radio reușisem să reduc aparatele la dimensiunile unei cutii de pantofi, de unde mai înainte ocupau cîteva camere! Principiul de funcționare rămăsese același: erau comandate fie prin radio, fie li se dădea un program de activitate pe un timp limitat, imprimat pe bandă de magnetofon.

Consideram toate invențiile mele ca aparținînd țării întregi și nu mă sfiam să fac diverse comunicări în fața forurilor de specialitate sau prin diverse reviste de știință. Totuși, se pare că existau oameni dotați cu o curiozitate ce depășea normalul, deoarece, în cîteva rînduri, avusesem unele vizite nocturne, urmărind pesemne să vadă mai îndeaproape lucrările mele, dacă nu chiar să-și însușească vreuna. De aceea mă văzusem nevoit să instalez un sistem de alarmă special și să montez la uși și ferestre niște încuietori solide al căror secret îl cunoșteam numai eu și cu Eugen. În plus, acesta din urmă, înarmat cu un pistol cît toate zilele, dormea, cum am spus, noaptea în atelier și eram convins că, la cel mai mic zgomot suspect, va trage fără milă. Cît despre mine, nefiind un om care se sperie din te miri ce, nu prea pusesem la inimă vizitele misterioase. Totuși, în unele seri, făceam cîte un rond în jurul casei.

Eram sigur că, dacă îmi încăpea în mînă vreunul din acei indivizi, îl puteam face să-i piară pentru totdeauna cheful de a-şi băga nasul în treburile altora.

*

— Cred că acesta e capitolul cel mai interesant, mă adresai prin surprindere redactorului, tocmai cînd acesta îşi înăbuşea un căscat, ferindu-se numai de privirile Cristinei. Nu crezi că ar fi cazul să-i dau o dezvoltare mai mare?

— Dimpotrivă, mi se răspunse, dimpotrivă! Cît mai scurt, cît mai scurt! Aceasta să ne fie deviza!

*

Cum am spus, uşa se deschisese singură!

În primul moment mă gîndii că Eugen, în marea lui zăpăceală, o uitase deschisă, tocmai acum cînd construisem cel mai mic magnetograf din lume, pentru care orice trust din Occident ar fi sacrificat cu uşurinţă un milion de dolari. Nu aceasta era însă realitatea. O voce metalică mă invita să intru în propriul meu apartament:

— Poftiţi înăuntru, „domnule" profesor...!

Zării în mijlocul atelierului un individ spătos, cu totul necunoscut, tolănit într-unul din fotolii şi învîrtind magnetograful meu pe un deget cum ai învîrti în joacă o legătură de chei sau un briceag. Cu un gest nepăsător, necunoscutul îmi indică celălalt fotoliu, prefăcîndu-se că nu observă figura mea nedumerită. Asta îmi aduse tot sîngele în cap.

— Eugen! urlai eu. Eugen!

Îmi răspunse un scîncet și observai într-un colț chiar pe asistentul meu, legat cobză și cu un căluș în gură, iar sub cap, în loc de pernă, enormul său pistol *Parabellum*.

— Ce înseamnă acest lucru, tinere? mă adresai spătosului, fierbînd de indignare. Dezleagă-l imediat și dă încoa magnetograful dacă nu vrei să chem Miliția!

Cel interpelat rîse cu poftă ca și cum ar fi auzit o glumă reușită.

— Am venit să vă transmit o invitație din partea celor ce m-au trimis, glăsui el cu un ușor accent străin și fără să-i pese de ceea ce i se ordonase. La colțul străzii am o mașină și într-o jumătate de oră sîntem la avion. Luăm și magnetograful, nu-i așa?

— Cine ești dumneata? Cum te cheamă? Ce vrei? Ce înseamnă porcăria asta?

Necunoscutul se ridică din fotoliu ceremonios.

— De obicei lucrez sub pseudonim. Puteți să-mi spuneți Bull Dog. Bull Dog la dispoziția dumneavoastră spre a vă conduce acolo unde am primit ordin.

Trebuia să fiu idiot ca să nu înțeleg! Atît că nici nu mă gîndeam să capitulez. Îmi măsurai adversarul: un metru optzeci, bărbia pătrată, nas turtit, umeri atletici. Se vedea clar că mă cîntărise și el și că era perfect asigurat în această privință. Socoteală care îi fu fatală! Îl lăsai să se apropie de mine privindu-l printre gene. Într-atît mă desconsidera că nu luă nici o precauțiune, ba îmi deschise chiar ușa invitîndu-mă să ies.

În clipa următoare se afla la pămînt, după o vijelioasă traiectorie prin aer, exact pe locul unde se

găsise cu cîteva minute mai înainte. Mă privi zîmbind în luciul unei paveze; fusesem campion universitar la box și la judo în vremea studenției și eram bucuros să constat că reflexele mele continuau să funcționeze fără greș. Adversarul meu se căznea să se descurce din sfărămăturile fotoliului și înjura fără încetare într-o limbă străină. În cădere scăpase din mînă magnetograful pe care-l ridicai, închizîndu-l într-un sertar. Apoi căutai un vas unde să pot pune florile dăruite de Cristina și, abia după treaba asta, găsii cu cale să mă adresez musafirului meu.

— Un pahar cu apă?

— Da! gîfîi el frecîndu-și ceafa. Iată o lovitură formidabilă! Dar să știi că m-ai luat pe neașteptate!

— N-are importanță, spusei. Nu greșesc niciodată. Continuăm...?

— Cu plăcere! Regret însă că mi s-a spus să am grijă de căpățîna dumitale.

— O să te mai ajut și eu la treaba asta.

Ne învîrteam unul după altul azvîrlind cu piciorul în lături scaunele ce ne stăteau în cale, pentru a ne face ringul cît mai mare. Apoi, fulgerător, Bull Dog îmi încercă plexul. Eschiva mea fu perfectă. Răspunsei cu o directă între sprîncene ca să-i arăt că nu glumesc. Ținta fu atinsă. Văzîndu-se ținut în loc de cine nu se aștepta, adversarul meu se-nfurie de-a binelea. Pumnii lui ca niște baroase începură să-mi vîjîie pe la urechi, iar vreo patru lovituri mă izbiră în plin obraz învinețindu-mă și zdrobindu-mi nasul. În schimb eu îi deschisei o arcadă, și, la un moment dat, îi făcui o fentă, trimițîndu-l în dulapul cu materialele farmaceutice, aflat în atelier. Reveni de-acolo cu toată fața tăiată de cioburi, dar nu tre-

buia să-şi mai bată capul cu dezinfectarea, deoarece pe obraz şi pe haine i se vărsase un întreg borcan de tinctură de iod şi vreo patru sau cinci kilograme de bicarbonat de sodiu. Urla de furie şi observai că pusese mîna pe o daltă. Ca să parez loviturile, apucai repede o cuirasă, în timp ce, cu piciorul, căutam să-l izbesc peste glezne, cum văzusem la fotbal. De durere Bull Dog scăpă arma din mîini, lucru de care profitai pentru a-l pocni cu pavăza peste gură. Lovitura fu atît de puternică, încît îl nărui tocmai în colţul lui Eugen, care, legat cum era, privea, cu ochii scoşi din orbite, bătălia. Se auzi un strigăt înăbuşit. Era chiar vocea nefericitului meu asistent. Cum izbutea să strige prin acel căluş gros, nu stătui să mă mai gîndesc.

Totuşi, inamicul meu nu rămase mult timp la pămînt. Cînd se ridică observai că dinţii din faţă îi erau pierduţi pentru totdeauna, în schimb ţinea în mînă pistolul *Parabellum* aflat pînă nu demult sub capul lui Eugen. Mă simţii pierdut, căci împotriva unei arme de foc n-ai cum să te aperi. Ultimul meu gînd fu la Cristina, apoi la magnetograf, după care încrucişai braţele.

Salvarea veni tocmai de-acolo de unde mă aşteptam mai puţin: de la bietul Eugen! Acesta, aşa legat cum era, putea totuşi să vadă, şi dîndu-şi seama de pericol, se rostogoli între picioarele colosului făcîndu-l să cadă, pentru a treia oară în seara aceea, numai că acum bruta se izbi cu capul de perete şi rămase nemişcat. Nu-mi trebui decît o clipă ca să pun mîna pe pistol, să-l eliberez pe asistent şi cu ajutorul lui să-l legăm fedeleş pe atacator, cu frînghiile rămase.

Eugen pufăia şi scuipa-ntr-una. Prima lui vorbă fu:

— Magnetograful?...

— E salvat! L-am încuiat în sertar! Îţi mulţumesc că ai intervenit la timp!

Ajutorul meu trase cîteva înjurături marinăreşti, tot făcînd la noduri suplimentare.

— Nici nu ştiam dacă e încărcat sau nu... fir-ar al dracului să fie!... Nu-mi explic de ce n-a funcţionat semnalul...

Şi iar începu să scuipe.

— Ignorabimus, răspunsei, semper ignorabimus! Apoi căutai să-l liniştesc. Ce te frămînţi aşa? Bine că am ieşit cu faţa curată...

— Nu de asta... Din cauza căluşului pe care mi l-a pus bestia! Nu vezi că e cîrpa cu care ştergem parchetul şi miroase a petrosin, de credeam că înnebunesc!

Capitolul IV

SÎNGE

Dormirăm ca doi copii îmbăiaţi, în fotoliile rămase întregi. De fapt asistentul meu jurase că va sta de planton toată noaptea, însă la opt cînd mă trezi telefonul îl găsii sforăind.

Ridicai receptorul în grabă. La capătul firului era chiar preşedintele Combinatului, care mă chema la dînsul spunînd că are să-mi dea o veste mare. Îl trezii imediat pe Eugen.

— Vezi că plec la Combinat! Ai grijă de prizonier, dă-i apă şi fă-i rost de ceva mîncare. Eu zic să-l închizi în baie. Acum avem şi grija lui... Cînd mă întorc o să anunţ Miliţia.

— Am înţeles!

— Vezi să nu-ţi scape sau să şterpelească vreun obiect. La ce lucrezi acuma?

— Reglez undele celor două aparate VIPLEX. Pe urmă, văd eu poate gătesc ceva...

Aşa-zisele aparate VIPLEX erau o nouă cucerire în domeniul radiofoniei, realizată de colectivul nostru: nişte aparate de emisie-recepţie de mărimea unei pilule. Din cauza micimii lor, Eugen le botezase în glumă VIPLEX şi păstram pentru noi această denumire, pînă la predarea lor în industrie.

— Perfect! Atunci te-am salutat!

La Combinat, preşedintele, un bătrîn foarte amabil, mă primi frecîndu-şi mîinile.

— Te felicit pentru alegere! Văd că ai făcut-o lată! . . .

— Şi încă cum, îi răspunsei, mirîndu-mă de unde aflase aşa de repede de întîmplarea din noaptea trecută. Să ştiţi însă că n-am dat eu întîi . . .

— Aşa se începe! Întîi dă unul, pe urmă trebuie să dai şi tu şi treaba se-ncurcă. Dar să lăsăm asta! Omul nu e ales academician în fiecare zi . . .

Îmi făcu din ochi şi trecu la chestiunea pentru care mă chemase. Data Congresului Internaţional de cibernetică se fixase şi Combinatul nostru avea sarcina să realizeze un nou prototip de creier electronic, în măsură să reprezinte cu cinste ţara noastră în străinătate. Fusesem numit cu conducerea lucrărilor unui important colectiv şi mi se cerea să-mi aleg colaboratorii.

Declarai că nu aveam nevoie deocamdată decît de Eugen şi de cineva care să mă înlocuiască la Universitate. Răgazul de şase luni ce mi se acordase pînă la prezentarea prototipului în faţa experţilor de la Combinat îmi păru prea scurt, însă această grabă era justificată de faptul că lucrările Congresului începeau curînd după aceea. În afară de colectivul meu, mai lucrau şi altele, în acelaşi scop, şi comisia de expertiză urma să decidă. Un amănunt interesant: Congresul urma să se ţină la Filadelphia, oraş unde se afla Institutul de electronică, absolvit de mine prin corespondenţă acum nu ştiu cîţi ani şi eram hotărît să prezint o lucrare excepţională în faţa foştilor mei profesori. Comunicai acest lucru şi preşedintelui care-mi strînse mîna emoţionat.

— Îţi aştept propunerile, spuse el cu multă căldură, în timp ce mă conducea spre ieşire. Cred că

într-o lună mi le aduci?! Aha... uitasem... și lasă-mă să te îmbrățișez și pentru celălalt eveniment fericit...

— ???

— Parcă auzisem că te-ai căsătorit zilele astea.

— Vai de mine! Nici nu mă gîndesc! Deocamdată!...

Se întoarse nedumerit către teancul de ziare de pe birou și începu să le răsfoiască. În unele, pe prima pagină, se afla poza mea ținînd-o în brațe pe Cristina... Mă privi mustrător, dar nu mai insistă.

— Cum crezi... oftă el. Atunci... apucă-te de treabă. Și sînt de părere să te consacri exclusiv sarcinii primite. Cred că mă înțelegi.

*

În drum spre casă mă abătui pe la circumscripția de miliție și le povestii aventura din noaptea precedentă. Imediat scoaseră un automobil și patru oameni săriră înăuntru. Plecarăm luînd virajele pe două roți. În fața casei mașina stopă brusc și doi din însoțitorii mei dispărură brusc să caute urme. Ceilalți veniră după mine.

Ca și de rîndul trecut, ușa de la intrare era deschisă...! Pesemne că Eugen nu se învățase minte! Îl strigai, hotărît să-l fac cu ou și cu oțet de data aceasta, însă nu primii nici un răspuns. Nu-mi dădeam seama unde poate fi asistentul meu și cei doi milițieni mirosind ceva suspect se priviră semnificativ. După un moment de atenție încordată auzirăm scîrțîitul ușii de la baie. Încăperea era însă goală și dormitorul de asemenea. Mă întorsei spre mili-

ţieni şi înălţai din umeri. Era tot ceea ce puteam face în acel moment. Alte camere nu aveam... Era momentul ca ei să intre în acţiune, ceea ce şi făcură. Mai întîi ne apucarăm să cercetăm baia unde fusese ţinut închis agresorul. Într-un colţ găsirăm aruncate frînghia şi căluşul. Din răzbunare, Eugen folosise acelaşi căluş. Frînghia mea de rufe era tăiată în trei locuri. În afară de aceasta, miliţienii constatară că un geam e întredeschis, soba e stinsă, mobila desfundată şi că, în afară de infractor şi de asistentul meu, mai lipseşte din apartament o cutie cu linguriţe de argint, toată şunca din frigider şi cele şapte sticle cu ţuică de prună pe care le păstram ca să am cu ce trata oaspeţii din străinătate. În plus, blestematul de Bull Dog lăsase şi robinetul de la baie deschis şi-şi şterse pantofii cu draperia de la fereastră. Dar, ce era mai grav, magnetograful din sertar dispăruse...

Comunicai miliţienilor tot ce ştiam şi ei notară într-un carneţel ce li se părură mai important. Apoi, scoaseră cîte o lupă şi se aruncară pe brînci. Îi lăsai să facă tot ce pofteau şi mă trîntii zdrobit într-un fotoliu, închizînd ochii. După două ore, agenţii se sculară gemînd: Nu descoperiseră nici un indiciu! Tocmai cînd ne luam rămas bun, privirea mea căzu din întîmplare pe abajurul lămpii de noapte. Cineva scrisese cu roşu o formulă: $D=1^i$.

Recunoscui dintr-o privire scrisul lui Eugen. Dar ce formulă să fi fost asta? N-o mai întîlnisem nicăieri şi era sigur că fusese scrisă doar cu o oră-două înainte. La strigătul meu, miliţienii se întoarseră cu un salt şi, văzînd inscripţia, scoaseră din nou, ca la o comandă, lupele. După un moment de cercetare,

se consultară din priviri și cel mai mare în grad rosti un singur cuvînt:

— Sînge!!!

*

Întrerupsei o clipă povestirea și cerui un pahar cu apă. Criticul meu mi-l oferi privind semnificativ la ceas.

— Nici o grijă, îl asigurai. Cu treaba asta se ocupă colaboratoarea mea. Cîte minute mai avem, Cristina?

— Treizeci și șase de minute și opt secunde.

— Imposibil, sări redactorul, imposibil! După mine mai sînt doar douăzeci de minute. Să fim corecți!

— Se scad șaisprezece minute și opt secunde durata conversațiilor.

— Sigur intervenii eu. Cînd mă ții de vorbă timpul nu se omologhează. Așa e drept! Dar ia spune mai bine, nu cumva am dat-o prin genul romanelor polițiste?

— Lasă că merge. Nu sîntem dogmatici. Cititorilor noștri nu le displace puțin mister și au simțul umorului. Dacă scopul e frumos și lucrarea scrisă cu talent puțin le pasă cum e clasificată lucrarea respectivă. Dar sper că timpul acesta nu mi-l decontați, fiindcă dumneavoastră sînteți cel care a deschis vorba.

Capitolul V

O IDEE GENIALĂ

Urmă o perioadă grea pentru mine. Dimineaţa lucram la proiectul cerut şi mărturisesc că simţeam lipsa bietului Eugen, deşi mă înconjurasem de o armată întreagă de colaboratori. În fiecare zi către prînz dădeam un telefon la miliţie cerînd veşti despre nefericitul meu asistent. Răspunsul era întotdeauna acelaşi: nimic nou! Dispăruse de parcă ar fi zburat prin văzduh, şi el, şi aşa numitul Bull Dog! Aproape că îmi era frică să mai deschid ziarele de dimineaţă de teamă să nu aflu că, cine ştie pe unde, i s-a găsit cadavrul, purtînd urme de violenţă. Formula pe care mi-o lăsase scrisă, cu sîngele său, pe abajur continua să-şi păstreze cu încăpăţînare taina. O răsucisem pe toate feţele şi, cu fiecare zi, mă întăream tot mai mult în convingerea că nu înseamnă nimic. După-amiaza mă aruncam din nou, cu furie, asupra lucrului, iar seara ieşeam să mă plimb fără nici o grijă, deoarece, din noaptea cu pricina, locuinţa mea se afla sub supravegherea miliţiei.

Seara mă întîlneam cu Cristina...

Mergeam amîndoi pe străzi uitîndu-ne cu coada ochiului unul la celălalt. Despre căsătorie nu mai adusese nici unul vorba, dar ne comportam ca nişte logodnici. Era un rol cam nepotrivit pentru mine şi bănuiesc că mi-l jucam destul de prost, însă aveam scuza că pînă atunci nu mai fusesem niciodată în-

tr-o astfel de situație. Căutam totuși ca discuțiile noastre să fie cît mai utile și abordam de preferință subiecte în legătură cu știința. Fata mă urmărea cum putea mai bine, dar mă tem că nu se prea distra în timpul acestor plimbări. Totuși nu înceta o clipă de a fi femeie. După bătaia cu Bull Dog se îngrozise văzîndu-mi obrazul tumefiat. Apoi povestirea mea o interesase. Se arăta mîndră de pumnii pe care-i dădusem și chiar de cei încasați și ținu să mă oblojească cu propriile sale mîini. Avea niște degete atît de transparente, încît regretai din toată inima atunci cînd vînătăile îmi trecură. Grație acestui rol de infirmieră, studenta timidă pe care o cunoscusem la început căpătă destulă autoritate ca să mă tîrască în cercurile ei de prieteni.

Așa cum eram, cu nasul umflat și cu un ochi pe jumătate închis mă plimbă pe la toate expozițiile, mă prezentă colegelor și prietenilor, iar aceștia se arătară foarte interesați de faptul că fusesem campion universitar de box. Se prefăcură a nu ști că sînt și academician, ceea ce nu mă supără de loc. Îmi venea totuși să rîd: „geniul ciberneticii moderne" discutînd despre baschet!! Dar, dacă prietena mea era mulțumită, eu n-aveam dreptul să mă plîng. Curînd-curînd veni rîndul ei să vorbească și, în tot timpul lungilor și plăcutelor noastre plimbări de seară, nu mai înceta să-mi povestească o mulțime de fleacuri cu care de asemeni urechea mea nu era deprinsă: despre sport, despre filme și chiar despre modă!! Dar în gura ei cuvinte ca „golaveraj" sau „bigudiuri" răsunau ca un clinchet de clopoțel și, în scurt timp, găsii că acele nimicuri erau pur și simplu încîntătoare.

Între timp, lucrarea mea nu sta pe loc. Știam ce am de făcut Noua mea creație trebuia să fie o sinteză a tuturor descoperirilor făcute de mine pînă atunci. Dacă în ultimii ani Combinatul fabricase în serie, după planurile mele, acari, strungari și dactilografe, de data aceasta voiam să realizez omul mecanic multilateral.

*

— Haida de! Bine că nu l-ați pus să inventeze perpetuum mobile, interveni redactorul zîmbind cu durere. Dați-o-ncolo de treabă, domnule!

*

N-aș vrea să se înțeleagă greșit noțiunea de robot multilateral. Era în fond tot o cutie dreptunghiulară de metal cu membre articulate și cu capul cît o minge. Dar, spre deosebire de ceilalți, acesta din urmă putea avea mai multe creiere electronice, fiecare cu altă memorie. Deci, dacă montam creierul Nr. 1 aveam un agent de circulație, Nr. 2 — contabil, Nr. 3 — ghid, sau lustragiu, sau pianist. Omul meu mecanic avea o ușiță în spate pe unde puteam introduce creierul electronic dorit. Aparatul rămînea tot atît de neputincios ca orișicare mașinărie dacă îi cereai ceva ce nu știa el să facă.

Cred că nu e de prisos dacă amintesc că memoria sau programul acestor mecanisme e cuprinsă-ntr-un număr de fișe, benzi de magnetofon ori filme. Impulsurile dinafară sînt înregistrate de aparate arhicunoscute: celula fotoelectrică, radar, microfon, con-

toar de infraroşii etc. şi transformate în numere. Un aparat coordonator le sortează şi trage concluzia logică, corespunzătoare unei ecuaţii. După ce ecuaţia a fost pusă pe un tambur, se declanşează impulsul electric, care e îndrumat către fişa de memorie cu numărul corespunzător. Aici e prevăzut ce atitudine urmează să ia maşina: să spună sau să facă ceva. Robotul meu urma să fie dotat în plus cu un aparat de radio emisie-recepţie VIPLEX, acelaşi model la care lucra Eugen în ziua dispariţiei sale. Prin el omul mecanic putea să se exprime şi putea primi diferite dispoziţii.

Ţin să precizez că în realitate totul e mai complicat decît am arătat eu aici, dar am căutat să nu încarc povestirea mea cu amănunte neesenţiale. După cum am mai spus, încă din primele zile planurile mele fuseseră precizate în mare şi mai multe colective executau lucrările de amănunt pentru adaptarea creierelor electronice. Părţile mari îmi fuseseră furnizate de către atelierele Combinatului, fiindcă foloseam multe din piesele deja existente. La sfîrşitul lunii prototipul era montat, dar aveam numai un creier electronic gata, acela de dirijor de muzică de cameră şi aş fi preferat să prezint preşedintelui, amator numai de muzică populară şi de operă, un exemplar care să-i placă.

Mă cufundasem în munca mea atît de mult, încît adeseori uitam să ţin seama şi de realitatea înconjurătoare. Vorbeam singur pe stradă, făceam calcule pe cel mai mic petic de hîrtie şi, într-o duminică la prînz, am ieşit la plimbare cu paltonul pe mine, deşi era în iulie şi toată lumea umbla în cămăşi. Cristina urmărea cu îngrijorare toate aceste ciudă-

ţenii, căutînd să mă încurajeze cum se pricepea şi ea. Uneori mă săruta pe frunte şi atunci mă simţeam în culmea fericirii. Fiindcă orele pe care le trăiam departe de dînsa începuseră să-mi pară searbede, îi făcui cadou un colier de perle puţin deosebit de celelalte, deoarece una din bobiţe conţinea un aparat de radio VIPLEX. Un alt aparat VIPLEX mi-l montasem într-un buton de cravată şi-l purtam în permanenţă asupra mea.

Cînd voiam să comunic cu logodnica mea, învîrteam acul într-un anumit fel, adică reglam unda, făceam apelul şi, după ce mă asiguram că sînt ascultat, spuneam ce aveam de spus. Cristina făcea la fel şi nu trebuia nici măcar să se obosească să apropie perla de gură, fiindcă adaptasem emiţătorul să funcţioneze cu un laringofon minuscul. De auzit auzea prin nişte clipsuri asortate cu colierul, iar eu prin tija ochelarilor unde montasem receptorul.

Trăiam clipe frumoase! De cîte ori o chemam, inima mea tresărea cu putere auzindu-i glasul. Fata îşi dezvăluia cu tot mai puţină sfială firea ei veselă şi fără griji. Ţinea totuşi să cred că are şi preocupări serioase şi adesea se interesa de treburile mele, dar fără să insiste prea mult. Într-o zi mă luă pe neaşteptate:

— Îmi vorbeşti toată ziua de omul tău mecanic şi mie nici nu vrei să mi-l arăţi...

O privii perplex.

— E secret, draga mea, spusei eu încurcat. Publicul nu trebuie să afle nimic pînă nu-l prezint la Congres.

— Păi ce... eu sînt „public" pentru tine?

Se agățase de brațul meu și cred că acesta era cel mai bun mijloc spre a mă convinge. Chemai o mașină și, după cîteva minute, o invitam să-mi treacă pragul.

În mijlocul atelierului, singur și fără gînduri, priveghea omul meu mecanic. Îl numisem provizoriu „Grosomodo", fiindcă era un proiect primar, susceptibil de mari îmbunătățiri în următoarele cinci luni ce îmi mai rămăseseră. De aici numele de Grosomodo, care luat în sensul de mai sus nu putea avea nimic jignitor pentru el. Cînd răsucii comutatorul avui impresia că pleoapele lui Grosomodo clipesc repede ca ale unei ființe vii cînd încearcă să se acomodeze cu o lumină prea tare. Cristina scoase un țipăt de surprindere.

— Uff!... M-am speriat! se alintă ea. Vai ce urît e!...

Aveam ocazia să o uimesc și nu o lăsai să-mi scape.

— Grosomodo, rostii eu tare, fii atît de amabil și adu un pahar de apă pentru prietena noastră!

La vorbele mele mașinăria păru că prinde viață, se înclină în semn că a înțeles, apoi se îndreptă cu pași omenești către baie, unde îl auzirăm umblînd la robinete. Peste puțin reveni cu un pahar de apă pus pe o tavă. Îl ducea cu atîta siguranță, încît nu vărsă nici o picătură pînă în clipa cînd îl întinse Cristinei.

Aceasta rămase pur și simplu încremenită.

— Mulțumesc, Grosomodo, mulțumesc... abia izbuti ea să articuleze. Ascultă... el înțelege toate acestea?

— Cum poți să-ți închipui una ca asta? E tot atît de insensibil ca și o mașină de cusut, de pildă.

— Nu știu... Mă simt jenată! Nu mă săruta în fața lui...! Îmi pare rău că i-am zis „urît"!

Toate aceste lucruri mă făceau să rîd. Ca să demonstrez toate posibilitățile mașinăriei mele, începui să-i dau și alte ordine:

— Grosomodo, ia aceste fulgarine și pune-le în cuier! Așa! Oferă un scaun Cristinei! Acum pune la Radio București II ca să o ascultăm pe Ioana Radu. Scoate prăjiturile din bufet și pune-le pe masă....

— Pot să-i dau și eu ordine? bătu Cristina din palme, copilărește.

— Desigur. Potrivește-ți radio-laringofonul pe unda... Adică dă-mi voie să ți-l potrivesc eu.

St...! Fii cuminte! Grosomodo, știi ce vreau eu?... Du-ți o mînă la ureche!... Bravo!... Acum stai într-un picior...! Extraordinar, dragul meu! Spune-mi ce am în paharul acesta?

— Nu știu... răspunse Grosomodo cu glas cavernos.

La auzul acelei voci, Cristina se refugie în brațele mele.

— Cum se poate una ca asta?... L-ai făcut să și vorbească...?

— Sigur! Iar cînd i se pun întrebări la care nu poate răspunde, contactele se blochează și emite doar banda pe care e înregistrat: „Nu știu!"

— Vai ce interesant e! Și cum se face că se mișcă fără a cădea?

— Foarte simplu! În stomac are un aparat numit homeostat care îi reglează echilibrul și armonia mișcărilor.

— Dar cînd e vorba să urce sau să coboare o scară?

— În degetele picioarelor are radar. Cu ajutorul lui își dă seama dacă terenul urcă sau coboară și atunci homeostatul acționează în consecință.

— Și cum vorbește el?

— În dinții din față are un aparat VIPLEX asemănător cu cel din perlele tale.

Copleșită de tot ceea ce văzuse, Cristina trebui să se așeze pe un scaun. Tăcu cîteva lungi momente, meditînd parcă. Apoi îmi zise:

— A mai construit cineva oameni mecanici?

— Desigur! Numai că acesta e cel mai complex. Cel puțin așa îmi închipui eu...

— E bărbat sau femeie?

— Nu te înțeleg! Oamenii mecanici sînt de obicei de genul neutru.

— Totuși după aspect și după nume pare mai mult masculin.

— Ai dreptate! Însă...

Figura logodnicei mele avu dintr-o dată o strălucire ale cărei cauze nu le putui pricepe deocamdată.

— Am o inspirație grozavă, dragul meu, izbucni ea. Grozavă!

— Sînt extrem de curios să aflu ce ai mai născocit.

— Dar să mă treci printre colaboratorii tăi, ai auzit? Sîntem înțeleși? Țin foarte mult la asta! Ah! Ce idee splendidă!

— Ard de nerăbdare să o aflu, te rog să mă crezi!

— Ei bine, fă o femeie cibernetică!

Rămăsei mut în fața acestei „inspirații", cum îi zicea dînsa. Apoi simții că mă apucă furiile! Ah! Căpșorul acesta blond cum putea să scornească asemenea neghiobii! Și încă mai urmase și cursurile mele aproape un an de zile! Îmi venea să mă iau cu mîinile de păr!

— Ideea e excelentă, mă prefăcui eu de acord, dar o să discutăm puțin. Care e scopul practic?

— Cum așa, dar o să fie mai frumoasă, nu crezi? Tu numai la scopuri practice te gîndești? Adică noi, femeile, nu merităm să se ocupe un gogoamite academician de noi?

— În fond din punct de vedere științific nu va fi nici o deosebire între o femeie cibernetică și Grosomodo.

— Uf! ce uricios ești! Sufletește sîntem niște ființe mai complexe, mai interesante.

— Vreau să fim obiectivi. Tot aceleași mișcări va trebui să le execute.

— Da, dar le va face cu mai multă grație. Nu mă supăra tocmai cînd vreau să te fac celebru. Cine crezi că se va uita la sărmanul Grosomodo așa de mărginit cum arată ? Ah! Doamne, parcă se uită la mine! Pe cînd după o femeie toți întorc privirile chiar și dumneata, cît ești de serios! Lasă că știu eu!

Căzusem în dizgrație! Încercai să protestez și să declar că are dreptate. Nu mi se dete permisiunea.

— Ah! urmă ea, cine m-a pus să mă îndrăgostesc de un om de știință Sînteți ființele cele mai reci și mai lipsite de poezie Nu vă interesează decît fieroteniile voastre și atîta tot! Mi-e și milă! Să treci pe lîngă ceea ce e frumos cu nepăsare asta e ceva care

mă scoate din sărite! Infumurați, așa sînteți, și prefăcuți! Spuneți într-una te iubesc și, cînd trebuie să dovediți acest lucru, dați bir cu fugiții! Ce e pentru tine, de exemplu, să faci un individ ca Grosomodo? O muncă obișnuită, banală! Dar să cauți să imprimi mașinăriei tale măcar un dram de personalitate, e ceva năstrușnic, original, interesant, romantic... Și tu dai înapoi!...

Cu asemenea elocință nu puteam să lupt! Privind-o eram și eu aproape convins că știința trebuie să urmărească un scop năstrușnic și romantic! Ce erezii, ce drăgălașe erezii!

— Ești minunată! strigai eu aproape entuziasmat de acea idee ciudată. Să trăiești! Sus paharul! În cinstea ta și a femeii cibernetice! O să mă ocup serios de chestia asta!

Cristina mai sporovăi cîtva timp despre marea ei inspirație științifică, apoi o invitai să guste din bunătățile de pe masă.

— Bine! Dar nu-mi place ca Grosomodo să stea și să se uite la noi, spuse ea pipăindu-și colierul. Grosomodo, du-te te rog în colțul acela și stai cu fața la perete. Sau, mai bine, du-te în baie. Și încă o dată te rog să mă scuzi!

Capitolul VI

„AXA CU CAME" SÎNT EU...!

La termenul fixat mă aflam în fața președintelui cu planurile făcute sul la subsuoară. Bătrînul le examină atent, apoi ceru explicații.

— Da, conchise el în cele din urmă. În general. e strălucit. Ideea dumitale e remarcabilă, planurile extrem de interesante, dar...

Mă privi cu o subită tristețe pe figură.

— Îmbătrînesc, dragul meu, continuă el. Îmbătrînesc. Uite, noi lucrăm împreună de atîția ani și văd că de data aceasta nu am izbutit să-ți comunic exact ceea ce se cere de la noi. Pesemne că am uitat să-ți spun că e o sarcină foarte importantă și că e pentru prima oară cînd țara noastră participă la un congres internațional de cibernetică.

— Ba mi-ați spus, murmurai eu confuz.

— Și totuși nu mi-ai adus decît un proiect excelent? Păi excelent e nota dumitale obișnuită și acum îți ceream mai mult! Ceva extrem de original!

— Năstrușnic poate? sării eu amintindu-mi de discuția avută cu logodnica mea acum cîteva zile.

— Chiar așa, dacă vrei! Nu trebuie să disprețuim romantismul în știință, ai ghicit, vreau ceva să iasă din obișnuință și să o ia razna, în sus, spre zenitul ciberneticii...

Mă simțeam și eu cuprins de elanul bătrînului meu președinte și l-aș fi luat în brațe, dacă între

mine și dînsul nu ar fi fost un imens birou de stejar peste care nu puteam sări.

— Ura! strigai eu. Am găsit! Trăiască cibernetica!

Îl văzui cum i se umezesc ochii. Nu înțelegea prea bine, dar îmi întinse mîna. Pe ușă năvăli secretara neștiind cine și de ce strigă. O expedie cu un gest și se întoarse spre mine întrebător.

— Mai aveți încredere în talentul meu? îl întrebai.

— Deplină încredere!

— Atunci totul s-a rezolvat! Ura! Trăiască cibernetica! Nu spun nimic mai mult! Dar în două săptămîni veți avea tot ceea ce doriți.

Venerabilul om ar fi vrut să spună ceva, să ceară amănunte, însă de fiecare dată se vedea oprit de strigătele mele entuziaste: Ura! Trăiască cibernetica!

În cele din urmă mă liniștii.

— Plec imediat, spusei puțin jenat de entuziasmul ce mă cuprinsese. N-aveți nici o grijă. Totul e în regulă! Numai că trebúie să anunț imediat pe cine știu eu.

Răsucii acul de la cravată și începui să fluier marșul din Aida: semnalul convenit între mine și Cristina. Președintele mă urmărea vexat. Cînd mă auzi vorbind de unul singur în ochii lui citii teama.

— Alo, dragă, sărut mîna! Știi că ideea ta se va pune în practică imediat? Cum care idee? Ai avut una grozavă!... Toate ideile tale sînt grozave?... Da, da, ai dreptate! Mă arunc imediat într-o mașină. Pa!

Președintele rămăsese înghețat la biroul său de stejar masiv. Îl liniștii în cîteva cuvinte.

— Un radio-laringofon... Vorbeam cu prietena mea.

Scoase un suspin de ușurare atît de adînc, de parcă în încăpere s-ar fi dezumflat un dirijabil. Simții că se pregătea să-mi țină o predică lungă, așa că mă grăbii să intervin.

— Bine că-mi adusei aminte. Nu cumva cunoașteți pe cineva care să se priceapă la scrieri secrete?

— De ce?... se repezi dînsul, îmbujorîndu-se la față.

Îi explicai întîmplarea cu Eugen și mărturisii că nu izbuteam să descifrez inscripția de pe abajur. Poate că în acele semne ciudate se găsea secretul dispariției sale sau vreo formulă menită să împingă omenirea cu încă un pas înainte. Pe măsură ce vorbeam, ochii interlocutorului meu aruncau fulgere. În cele din urmă nemaiputînd răbda, trînti pumnul în masă și-și tăie vorba.

— Ascultă! N-ai auzit niciodată de „Axa cu Came"?

Cum să nu aud de numele celui mai mare rebusist al țării, cînd toate publicațiile erau pline de jocurile sale, atît de interesante și de instructive? Eugen îl urmărea cu sfințenie și-mi povestea și mie cîte ceva din cînd în cînd. Recunoscui deci că am auzit.

— Ei bine „Axa cu Came" sînt eu!!

Scrisei imediat formula pe o bucată de hîrtie și i-o întinsei. Afacerea se afla în mîini bune. Mă pregătii să aștept oricît ar fi fost nevoie, era doar în joc soarta prietenului și asistentului meu. Numai că președintele abia că își aruncă o privire și-mi și restitui hîrtia strîmbînd din nas.

— Joc de copii, zise el. Apă de ploaie!

— Bine, dar cum se traduce? . . .

— Un D un i la puterea i . . . Unde-i unul nu-i putere!

— Ia te uită! Și ce înseamnă asta?

— Mai departe nu mai știu. Rămîne să descoperi singur ce a vrut să spună Eugen. Știința se oprește aici.

Capitolul VII

SĂ NAȘTE O NOUĂ GALATHEE!

Mult timp mă chinui o întrebare, ca pe Hamlet. Bineînțeles că nu era vorba de aceeași întrebare. Aș fi dat oricît să știu ce s-o fi petrecut în mintea lui Eugen în ziua dispariției sale, ca să noteze pe abajur acest vers din „Hora Unirii", și încă cu propriul său sînge! Mă închipuisem pe mine în situația lui, cu sîngele șiroind din zeci de răni, văzîndu-mi sfîrșitul cum se apropie... Și eu să mă apuc să scriu, de exemplu, Peneș Curcanul...!

— Ce-ai fi scris, dragul meu?

— Cristina! De trei ori Cristina! Ce mă mai întrebi?

— Iar eu aș fi scris Martin!

În așa hal ajunsesem! Rosteam acum fără nici o jenă vorbe ca: totdeauna, niciodată, fericire, suflet...! Cred că toată lumea face așa în situații similare, așa că n-are rost să mă ascund după degete. Cristina uitase de ideea ei genială dar cînd i-o amintii se entuziasmă din nou.

— Să semene cu mine! Atîta lucru cred că merit și eu! Îți voi servi de model.

— Cum crezi că voi reuși să redau în fier atîta drăgălășenie?

— Lingușitorule! De ce nu mă faci din mase plastice? Ai văzut ce simplu e?

În orice caz se putea încerca.

Convocai imediat un specialist în mase plastice recomandat de președinte. Era un tînăr robust și prăjit la soare ca un marinar de cursă lungă. Inginerul Modest, așa îl chema. Îi expusei în amănunt ceea ce doream de la dînsul și el veni cu cîteva propuneri foarte reușite. Ne înțeleserăm destul de repede și după cîteva zile ne și apucarăm de lucru.

Ne trebuia mai întîi un mulaj în ghips. Logodnica mea cam strîmbă din nas aflînd că trebuie să se tăvălească, în costum de baie, în noroiul acela în care i se lua tiparul, dar n-avu ce face. Cînd ghipsul se întări, lipirăm cele două jumătăți și începurăm să le netezim cu glaspapir. Sub pretext că ne servește de model, Cristina se învîrtea pe lîngă noi în costum de baie, ceea ce mă cam stingherea. Tot din acest motiv, inginerul Modest luă prostul obicei să rumege hîrtie de împachetat. În schimb lui Grosomodo i se poruncea întotdeauna.

— Grosomodo, fii bun și du-te în baie. Nu se cade să fii și tu de față!

În curînd noua Galathee trona în atelierul meu printre cuirase și armuri medievale. Inginerul Modest plecă luînd măsurile exacte, după ce strînse oftînd mîna celei reale. Dusei statuia în camera lui Eugen rămasă neocupată și, cînd mă simțeam mai obosit de muncă, îi făceam cîte o scurtă vizită cu care ocazie o ștergeam de praf.

Grosomodo fu părăsit în baie și pe figura lui atît de expresivă se prinse o largă plasă de păianjen...

*

„Omul e cel mai subtil aparat", spusese președintele. Avea deseori obiceiul să emită astfel de aforisme, așa că nimeni nu i-o lua în nume de rău. Hotărîsem împreună cu inginerul de mase plastice să ne ținem cît mai fidel de modelul pe care natura ni-l pusese la dispoziție și în acest scop mă apucai să studiez cu rîvnă anatomia. În scurt timp eram entuziasmat! Nu era posibil să execuți un număr mai mare de mișcări cu atît de puține mijloace, ca atare era absurd să căutăm alte soluții.

Inginerul Modest nu era un cîrpaci în meserie. Deși trebuia să-i scoți vorba din gură cu cleștele, fu cuprins de o adevărată pasiune pentru sarcina ce-i încredințasem și, mai curînd decît mă așteptam, îmi aduse scheletul Cristinei în atelier.

Era desigur cel mai delicat schelet pe care-l văzusem vreodată! Întocmit din tuburi foarte ușoare și foarte rezistente, prin interiorul cărora puteam trece o mulțime de fire electrice, avea articulațiile făcute dintr-o substanță asemănătoare cu crepul, posedînd toate calitățile ligamentelor corpului omenesc. Apoi veni rîndul sistemului muscular, confecționat dintr-un material plastic fibros, și avurăm destulă bătaie de cap pînă să echilibrăm toți mușchii antagoniști.

De schelet Cristina își bătuse joc, azvîrlindu-i pe umăr un cearșaf drept giulgiu, și punîndu-i în mînă o mătură, dar aspectul propriului său corp jupuit de piele i se păru hidos.

— Parcă aș intra într-o măcelărie, murmura ea de cîte ori dădea cu ochii de ecorșeul femeii cibernetice. Bag-o după paravan să n-o mai văd! Vai, ce

urît e omul, dragul meu! Mă tem că ai să încetezi de a mă mai iubi...!

O asiguram că am s-o iubesc toată viața. Pe mine acel trup neterminat nu mă indispunea de fel. Erau acolo toate principiile logicii și ale fizicii, aplicate la materia cea mai nobilă. Abia așteptam să-i imprim cele dintîi noțiuni, s-o fac să miște, să răspundă la ordinele creierului electronic.

Bineînțeles că femeia noastră cibernetică nu era o imitație a naturii. Ea n-avea nevoie de circulație, de digestie, de respirație. În abdomen fixasem sediul mecanismelor de execuție, centrul mișcărilor elementare și complexe, centrul echilibrului și homeostatul. În cap hotărîsem să montez aparatele de culegere și de prelucrare a informațiilor primite și a senzațiilor, iar în piept urma să-i instalez memoria. Drept combustibil foloseam o minusculă pilă nucleară instalată în cea de-a doua vertebră lombară și avînd o durată practic nelimitată. În afară de asta fiecare mișcare crea, în secundar, diverse curente de inducție, iar cîțiva pori erau specializați să colecteze căldura din atmosferă și să o transforme în energie. Printr-un dispozitiv aproape invizibil o puteam pune la priză în timpul nopții și în felul acesta își încărca bateriile instalate în clavicule și în regiunea coccigiană.

Cea mai dificilă operație fu instalarea epidermei. Atît eu cît și Modest muncirăm aproape două săptămîni zi și noapte și Cristina era nevoită să se certe cu noi, cînd voia să ne convingă să mergem la masă.

Și, într-o bună zi, opera noastră era gata!

După ce făcurăm ultima sudură, ne privirăm

amîndoi fără grai. Era atît de minunată această femeie, atît de reală, încît, fără vrerea noastră, noi, creatorii ei, ne simţeam intimidaţi. Ne trezi din visare vocea Cristinei:

— Ah! Sînt gata în sfîrşit! Vai ce drăguţ! Dar picioarele mi le-aţi făcut mai groase decît în realitate!

M-am întors către inginerul de mase plastice şi am vrut să-l îmbrăţişez. El mesteca furios acea pastă oribilă şi, cînd văzu că mă îndrept spre dînsul, se feri din drum şi plecă fără nici un cuvînt, trîntind uşa cu putere în urma lui. Cristina se repezi după el voind să-l aducă înapoi... Rămăsei singur cu statuia. Ceva straniu încolţea în sufletul meu! O bucurie imensă şi atît de cunoscută: bucuria constructorului în faţa operei sale! În astfel de clipe înţelegeam mai bine decît oricînd mitul lui Pygmalion! Numai acele lucruri pe care le facem cu nepăsare ne par moarte şi fără sens. Dar frenezia adevăratului artist nu poate să nu se comunice şi operei sale. Galatheea mea era aici, la un metru în faţa mea şi, o clipă, îmi păru mai frumoasă decît femeia după care o modelasem, deoarece o puteam împodobi cu toate darurile imaginaţiei mele.

Îi acoperii maşinal umerii cu un şal găsit la îndemînă. Gestul n-avea nici un rost, dar în seara aceea mă simţeam prea obosit pentru a sta să-mi mai analizez toate acţiunile. Îmi aprinsei o ţigară aşteptînd să se înapoieze Cristina şi privii din nou femeia cibernetică.

Nu era cu putinţă să-ţi imaginezi ceva mai desăvîrşit. Observaţia Cristinei că i-am făcut picioarele prea groase era cu totul neîntemeiată.

Capitolul VIII

PRIMUL MESAJ AL LUI EUGEN

Timpul trecea pe nesimţite. O ciudată nerăbdare mă cuprinsese. Femeia cibernetică putea îndeplini acum diferite ordine transmise prin radio, dar dispozitivul ei de memorie nefiind complet pus la punct nu executa decît mişcări simple cu ajutorul centrului respectiv, montat, cum se ştie, în abdomen. Îmi aducea gustarea la pat, prăjea pîine sau îmi pregătea baia, ba de vreo două ori am pus-o chiar să-mi calce pantalonii. Aceste mici servicii însă, în loc să mă bucure, mă stinghereau. Doar nu pentru asta creasem o asemenea mîndreţe de femeie, ci pentru o activitate mai înaltă. Doream să scot ceva mai bun din ea. S-o învăţ alte lucruri mai interesante, pentru a justifica ostenelile depuse cu întocmirea ei.

Pînă una alta, găsind că nu e convenabil să se tot învîrtească prin casă aşa dezbrăcată, îi făcui rost de o salopetă şi nişte pantofi de tenis, iar Cristina îi dărui o basma ieftină cu nişte desene cam stridente. Această costumaţie absurdă mă supăra, dar îmi spuneam mereu că nu e decît ceva provizoriu. Adesea uitam complet de cele două Cristine, cînd mă apucam să lucrez la lădiţa cu tranzistori, la „creierul" femeii cibernetice, de care mă simţeam legat printr-o mie de fire nevăzute.

În acele zile mă găseam chiar în punctul culminant al cercetărilor mele şi orice contact cu realitatea

obișnuită mă irita, deoarece mă scotea din înaltele sfere ale unor filozofări, ca să le zic așa, electronice... Chiar în timpul vizitelor zilnice ale Cristinei mă surprinsei răspunzînd anapoda, neatent la fermecătoarele ei ciripeli, așteptînd cu nerăbdare să se plece cît mai repede. Constatasem că logodnica mea făcea uz cu o mare plăcere și chiar cu puțină răutate de serviciile femeii cibernetice. Deseori lăsa înadins să-i cadă cîte un obiect pentru a o sili pe cealaltă să i-l ridice. O dată chiar vru să o pună să spele niște perdele... Mă opusei cu strășnicie: suferam văzîndu-mi opera atît de înjosită. A urmat bineînțeles o ceartă, o ușă trîntită și o liniște splendidă de trei zile...

Pe urmă un telefon:

— Alo... Tu ești, dragul meu?

Eu eram! Timp de un sfert de oră mi se comunicară următoarele: că a fost bolnavă și a plîns din cauza mea, că suferă în continuare din același motiv, că la Scala rulează un film grozav și a luat bilet și pentru mine și că dorea să știe dacă o mai iubesc și dacă i-am reparat radio-laringofonul.

— Și să nu uit să-ți comunic un lucru important, adăugă ea. Știu că tu nu prea ești la curent cu actualitățile literare. Ei bine, iubitule, află că vorbești cu o scriitoare și că vei citi în curînd prima mea capodoperă.

— Bravo! Atunci te felicit! Numai să-mi spui unde îți apare.

— În „Șoricelul roz", publicație pentru copii. Am acolo în redacție o prietenă din copilărie. E o poveste... cibernetică!

— Hm!... Ce naiba poți să scoți din niște sîrme?

— He, în asta constă talentul! Ce știi tu...! Acum spune ce e cu laringofonul meu...

Uitasem de el, dar îi răspunsei fără să șovăi că e gata de mult și că i l-am reparat gîndindu-mă la dînsa. Adevărul era că nici nu știam ce are. Cristina mi se plînsese că hîrîie suspect în unele ore ale zilei, deci nu putea fi un defect prea grav.

Stabilirăm să ne întîlnim peste două ore în fața cinematografului, dar abia lăsasem receptorul jos, cînd telefonul sună din nou. De data aceasta era președintele Combinatului, care mă anunța că într-o jumătate de oră e la mine. Nu puteam să-l refuz și vedeam întîlnirea cu logodnica mea periclitată, deoarece bătrînul era vorbă lungă. Mă gîndeam s-o anunț pe Cristina cînd auzii soneria de la intrare și inginerul Modest, specialistul în mase plastice, îmi dădu bună ziua.

— Am venit să-ți spun, rosti el cu greutate, că plecarea mea bruscă de săptămîna trecută a fost o tîmpenie. Te rog să mă scuzi!

— Nu te mai formaliza! E și firesc ca după atîta muncă să-ți sară țandăra din te miri ce.

Ne strînseserăm mîinile.

— În definitiv noi am putea fi chiar prieteni, adăugai eu. Ne leagă doar o operă comună.

— Dimpotrivă, suspină el... ne desparte!

Nu înțelegeam prea bine aceste subtilități și eram gata să-i cer să mă lămurească, dar pică președintele și treaba asta rămase pe altădată. Nu încăpea îndoială că era o vizită cu tîlc, însă bătrînul vulpoi se prefăcu că trecuse întîmplător pe la mine și începu să vorbească despre vreme. Cu mare greutate îl aduserăm unde vroia chiar el să ajungă, apoi îi ară-

tarăm femeia cibernetică și cum funcționa la diferite comenzi. Era un vechi specialist în branșă, și după întrebările sale, îmi dădui seama că venise la mine după o serioasă documentare.

— Spuneți-i să-și pună salopeta, frate, ce naiba! mormăi el. N-am prejudecăți dar... orișicît.

În timp ce femeia cibernetică se îmbrăca, se întoarse cu spatele studiind cu multă curiozitate aparatele la care tocmai lucram. Profitînd de ocazie, îl trăsei pe Modest de-o parte.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Desigur...

— Atunci ascultă... la opt trebuia să mă întîlnesc cu Cristina în fața la Scala. A luat bilete. Dar nu pot să scap de președinte. Du-te tu! Și explică situația.

Îl văzui că se întunecă la față, totuși dădu din cap în semn că e de acord... Își luă rămas bun de la președinte sub pretextul stupid că e maică-sa bolnavă.

— Precis o întîlnire cu vreo femeie, făcu președintele cînd rămaserăm singuri. E curios cum prin deducție ajungi să cunoști aproape totul! Apropo, logodnica dumitale ce mai face?

— Mulțumesc bine!

— După dînsa ai confecționat femeia cibernetică?

— Da!

— Te felicit! Și colierul acesta este al ei, desigur...!?

Îi explicai că într-însul montasem unul din acele mici aparate de radio de care mă foloseam acum cîtva timp chiar la el în birou, cînd avusese impresia că vorbesc singur. Zîmbi amuzat și-mi ceru o lupă ca

să-l privească mai îndeaproape. În timp ce îl studia îi povestii că avea la anumite ore un sunet impur, după cum îmi spusese Cristina, și că intenționam să-l reglez chiar în ziua aceea.

— Este instrumentul la care lucra bietul Eugen în ziua dispariției sale...

— Mai știi ceva despre dînsul?

— Nimic.

— Președintele continua să învîrtească în mîini colierul. La un moment dat privirea lui se fixă asupra unor litere indicatoare și mă întrebă ce-i cu ele.

— Ce înseamnă asta i. 1 și i. 2? Și colea jos văd S. 1 și S. 2.

— Sînt indicații convenționale ale unor lungimi de undă pe care lucrăm de obicei. De exemplu unda i. 1 e cea mai slabă iar S. 2 cea mai puternică.

— Unde i. 1... nu-i putere!! rosti președintele cu o voce sugrumată de emoție.

Sărirăm amîndoi în sus, înfiorați. Acesta era sensul formulei de pe abajur. Oare mesajul lui Eugen își va dezvălui cumva secretul păstrat cu zgîrcenie atîta vreme?

— Înțelegi...? spunea președintele, la undele însemnate cu i. 1 nu e suficientă putere ca să-l auzim. E simplu ca bună ziua. Ah! Dacă aș fi știut de la început de existența acestor indicatoare!

— Și atunci?

— Atunci o să punem aparatele pe S. 2. Logica ne obligă: unde S. 2 puterea crește! Nu cumva sînt folosite pentru distanțe foarte mari?

— Extraordinar! Da! Așa e!

Asistam la un tur de forță al „Axei cu Came".

— Şi la ce oră spunea logodnica dumitale că „hîrîie"?

— La ora opt seara şi la unu noaptea.

— Atunci mai avem două minute pînă la opt.

Potrivii cu mîinile tremurînde unda aparatului la S. 2. Eram lac de sudoare şi preşedintele îşi ştergea într-una ochelarii. La opt precis colierul Cristinei începu să zbîrnîie. Apoi răsună o voce arhicunoscută:

— Alo, alo! Eugen către Martin! Eugen către Martin! Transmit pentru a 856 oară acest mesaj. Răspundeţi dacă mă auziţi! Răspundeţi dacă mă auziţi!

Capitolul IX

PRIZONIER ÎN INSULA BLESTEMATĂ

De data aceasta Cristina fu aceea care mă întrerupse.

— Timpul rezervat povestirii a trecut! anunţă ea ridicîndu-se.

— Ei, asta-i! se opuse redactorul. Sînt nerăbdător să aud continuarea.

— N-aş vrea să pierzi alte întîlniri mai interesante.

— O să suport cu seninătate consecinţele. Acum vă ascult cu atenţia încordată ca şi arcul lui Wilhelm Tell.

Îmi venea să sărut colierul şi chiar pe preşedinte. Mă repezii la aparat:

— Alo! Eugen! dragul meu, aici Martin! Mă auzi? Ce fericit sînt că te-am găsit în sfîrşit! Credeam că ai murit! Spune ce s-a întîmplat! Ce-i cu tine? E de faţă şi preşedintele nostru!

— În sfîrşit! şopti vocea lui Eugen. Bine că am dat de tine! Credeam că o să mor în insula asta blestemată înainte de a izbuti să-ţi mai vorbesc o dată...

— Insulă blestemată?... Cum aşa?

— Aşa vine vorba. Dar să-ţi spun repede ce s-a întîmplat. După ce ai plecat, blestematul de Bull Dog mi-a cerut apă. Cînd m-am apropiat cu paharul, m-a pocnit cu picioarele în burtă şi am leşinat. După

zece minute m-am trezit în atelier legat cobză, dar, din fericire, fără căluș. Banditul făcea dincolo baie și probabil avea nevoie de prosoapele noastre. M-am tîrît pînă la sertarul unde puseseși magnetograful și l-am înghițit. Dacă l-am fi făcut oval, cum îl proiectasem de la început, ar fi mers mai ușor, dar așa m-au trecut toate sudorile. În sfîrșit, mai bine așa decît să încapă pe mîinile acestor căpcăuni. După baie, Bull Dog a scotocit prin toată casa după el, s-a uitat chiorîș la mine, ba mi-a și tras vreo douăzeci de picioare, din care cauză VIPLEXUL meu a rămas blocat la S. 2, așa cum am apucat să-ți scriu pe abajur. Pe urmă Bull a dispărut o jumătate de oră, revenind cu un automobil închis, unde m-a înghesuit fără nici un menajament. În cele din urmă am ajuns pe bordul unui avion, iar acum mă aflu într-o celulă sinistră și, drept hrană, temnicierii mei îmi dau în fiecare zi numai orez cu lapte. Uneori mi se permite să părăsesc celula și la prima plimbare am constatat că mă găsesc pe o insulă foarte mică și că temnița mea e un mic castel de piatră, în vîrful căruia străjuiește un cavaler medieval.

— Dar cum ai izbutit, așa legat cum erai, să lași inscripția de pe abajur?

— M-am izbit singur cu nasul de studio, pînă am simțit sînge în gură și formula am scris-o cu limba...

— Ești un erou! Te vom elibera imediat!

— Răpitorii mei nu sînt oameni obișnuiți. Discută între ei în *esperanto,* cu un pronunțat accent anglo-saxon. Șeful lor e un tip între două vîrste, care umblă întotdeauna mascîndu-și partea de jos a figurii cu o basma roșie cu picățele. Totuși poate fi

ușor recunoscut, deoarece are între sprîncene un neg de mărimea unei alune.

— O să-l ia mama dracului, ai să vezi!

— Cu ajutorul soarelui, al orei exacte și al grilajului de la fereastra temniței mele, am reușit să calculez poziția insulei.

— Stai să caut un creion și o hîrtie... Gata!

— Latitudinea 17°27′36″ nord și longitudinea 84°56′83″ vest. Ai notat?

— Da! Ascultă, Eugen, mai ai ceva?

— Sînt multe de spus, dar nu-mi vine acum în minte. De altfel o să mai vorbim noi. Te voi chema zilnic la opt seara și la unu noaptea.

— S-a notat! Acum lasă-mă să-ți spun și eu ceva... Știi cine a descifrat mesajul tău?

— Cred că tu... Înadins ți-am scris unul simplu de tot.

— Aiurea...! Ai auzit de „Axa cu Came"...?

— Ce întrebare! Îl venerez!

— Îți dau prilejul să-i mulțumești. Dacă nu era el...

Și îl împinsei pe președinte să-mi ia locul.

*

Eram cît se poate de fericit! Eugen, acest năzdrăvan cam într-o ureche, în stare să moară cu rigla de calcul în mînă, care și-ar fi dat cu nepăsare și ultima picătură de sînge în slujba științei, era în viață, ba salvase și magnetograful din ghearele cine știe cărei bande de sceleraţi, avizi de cîștiguri ilicite. Asta întrecea toate speranțele mele! Despre rest nu aveam nici o grijă: mă consider un om de acțiune și tot-

deauna am găsit soluţia cea mai bună, graţie raţionamentelor mele infailibile. Nu mă îndoiam nici o clipă că îl voi elibera în foarte scurt timp şi apoi mai era cu mine şi acest bătrînel admirabil, această „Axă cu Came", pentru care nici un secret nu era prea încurcat...

Ascultam convorbirea celor doi, tolănit pe canapea, cu un zîmbet de satisfacţie pe buze.

— Cum să nu ştiu...? răsuna vocea emoţionată a lui Eugen. În 1950 aţi publicat doar celebrul dumneavoastră careu de 15 pe 15, doar cu şase puncte negre. Atîta numai şi ar fi suficient să vă ridice o statuie pe malul mării...

— Dar aritmograful acela „Ca un glob de aur"...

— Care avea pe verticală „Trăiască pacea"!?

L-am copiat pe o hîrtie neperisabilă. Am toată opera dumneavoastră rebusistică într-o mapă specială. De dînsa şi de colecţia mea de timbre nu mă voi despărţi nici în ultima clipă a vieţii. Am făcut testament să fiu îngropat cu ele.

Glasul preşedintelui tremura de emoţie.

— Eşti şi filatelist atunci, dragul meu Raminagrobis. Parcă aşa spuneai că ai semnat acele monoverbe cu incastru?

— Exact! Da! Sînt filatelist şi sînt mîndru de asta!

— Atunci sîntem de două ori colegi. Adică de trei ori dacă punem la socoteală şi tărîmul ştiinţific.

— Sînt deosebit de onorat!

... Cred că am aţipit de atîta mulţumire, însă nu pot spune cît a durat asta. Atîta doar că atunci cînd am deschis ochii se făcuse întuneric bine, dar preşedintele era tot acolo.

— Așa că fii foarte atent, insista el. Dacă te afli cumva pe insula Mauriciu știi ce ai de făcut!

— Ideea e excelentă! Totuși, dacă nu găsesc decît un timbru, cu tot regretul, am să-l păstrez pentru mine. Știu că vă datorez recunoștință veșnică, dispuneți de viața mea cînd vreți, dar singurul meu Mauriciu n-am să vi-l pot da niciodată.

— Nici nu-ți cer acest lucru inuman, dragul meu. Mă refer numai și numai la cel de-al doilea. În sfîrșit, vom mai discuta noi pe chestia asta.

Își luară cu greu rămas bun și eu aprinsei lumina. Bătrînul era transpirat tot și parcă întinerise. Băgă colierul în buzunar, fără prea multe explicații, și-mi întinse mîna.

— Proiectul dumitale se aprobă. Am această împuternicire. Îți cer să păstrezi cel mai profund secret. Iar aparatul acesta te-aș ruga să mi-l împrumuți, deoarece vreau să-l studiez mai bine. Cît despre Raminagrobis, adică despre Eugen, ei bine, de el am să mă ocup eu de-aici înainte... La revedere!

Capitolul X

ÎN FIECARE LUCRU DOARME UN CÎNTEC

Abia după trei zile dădui cu ochii din nou de Cristina. Veni într-o dimineaţă direct de la cursuri şi se purtă atît de drăguţ cu mine, încît uitai să-i reproşez că nu-mi dăduse atîta timp nici un semn de viaţă. Îi mărturisii de la primele vorbe că preşedintele îmi luase colierul, însă acest lucru nu păru că o supără, deocamdată...

— Nu-i nimic, acceptă ea cu graţie. Of! Lasă-mă să-ţi spun şi eu ceva, nu vorbi numai tu... Auzi? A fost un film straşnic! Păcat că n-ai venit! Cînd l-am văzut pe Modest m-au apucat furiile, apoi mi-a trecut. Vai ce caraghios e! Sărmanul de el, n-a scos o vorbă toată seara! Îţi spun, ca bărbat nu-mi place de loc! Pare inteligent şi atîta tot! Ei, ia să-l lăsăm în pace pe acest înfumurat! Spune-mi repede cum ţi-a plăcut „Păpuşa fermecată"?

— Care „Păpuşă fermecată"?

— Ah! Te-am prins! N-ai citit ultimul număr din „Şoricelul roz"! Voi, academicienii, aveţi o cultură foarte unilaterală...

Scoase repede din poşetă un număr al revistei şi mi-l întinse. Pe una din paginile de la mijloc era o istorioară cu titlul de mai sus, semnată „tanti Cristina". O citii în grabă, căci era scurtă şi iată ce scria acolo:

„Într-o țară îndepărtată, dragi copii, trăia o fată de împărat foarte frumoasă. Dar fata era tristă, fiindcă un zmeu îi furase toate jucăriile. De aceea, auzind că la castel poposise un meșter vestit, trimise imediat să-l cheme. Acesta veni însoțit de tînărul său ucenic și, după ce ascultă rugămintea domniței, promise să-i facă o păpușă cum n-a mai fost niciodată pe lume. Maestrul era înțelept și priceput, iar ucenicul frumos și puternic, dar tăcut. Păpușa construită de dînșii era făcută din mase plastice, iar înăuntru avea un mecanism care o punea în mișcare. Ba și un creier îi construi bătrînul meșter cu ajutorul unor lămpi de radio . . .“

Și continua mereu așa să descrie femeia cibernetică cu niște termeni improprii, denaturînd fără sfială adevărul și arătînd o lipsă de discreție de-a dreptul revoltătoare. Recunosc că mă indispunea puțin și faptul că peste tot eram numit „meșterul cel bătrîn“, însă, mai presus de asta, mă supăra prezentarea unei realizări atît de complexe într-un mod cu totul neștiințific.

Pînă să termin de citit, Cristina se distră în felul ei obișnuit. Mai întîi o puse pe femeia cibernetică să-i șteargă pantofii de praf, după ce îi strîmbase basmaua cu spatele la față. Apoi o sili să țopăie cu mătura în brațe și în cele din urmă îi porunci să intre sub masă și să strige cucurigu . . .

— Dragul meu, mi se adresă ea în timpul acestor exchibiții, dar nu-mi văd statuia! . . . Te pomenești că ai spart-o!

— Nu. Am mutat-o în baie, că aici cam încurca locul.

Am văzut cum îi sare țandăra.

— Vai, ce necuviincios! În baie?! Alături de Grosomodo? Nu pot să permit acest lucru! ... S-o aduci imediat înapoi!

Ca să scap cu bine, mă grăbii să-i promit tot ceea ce dorea. Totuşi acest lucru nu o domoli de fel.

— Citesc în ochii tăi că nu ţi-a plăcut nici povestirea. De altfel acest lucru nu mă miră ... Mă întristează! Aş fi dorit să găsesc mai multă înţelegere, acum, la începutul carierei mele literare. Dar ţie puţin îţi pasă de asta. Stai încuiat toată ziua cu maşinăria asta şi, cînd te invit şi eu la cinematograf, îmi trimiţi pe altul pe cap. Şi bijuteriile mele ai început să le dăruieşti pe la unul pe la altul ...

Începu să bîzîie aşteptînd să mă apropii de ea şi să o împac. În loc de asta strînsei din fălci şi-mi împlîntai mîinile adînc în buzunare. Apoi mă aşezai la masă şi începui să lucrez, ca şi cum aş fi fost singur în odaie. Abia cînd auzii uşa pocnind ridicai privirile. Nu simţeam nici un regret, dar parcă lipsea cineva din încăpere. Da, desigur, lipsea sărmana femeie cibernetică, uitată sub masă de la începutul incidentului. O scosei de acolo şi-i îndreptai basmaua. Avea o mină tristă, de parcă ar fi înţeles toate lucrurile. Cel puţin aşa îmi făcu impresia.

— Biata fetiţă! mă pomenii zicînd.

Şi, fără să vreau, o mîngîiai pe obraz ca pe un copil necăjit.

*

— Profit de această mică pauză ca să vă spun ... începu redactorul. Ştiţi, mi-am dat seama de la început că dînsa e femeia cibernetică ...

Fără să mai aştepte confirmarea mea, îşi scoase haina şi o puse pe spătarul scaunului.

— Da? Aveam impresia că îi cam faci ochi dulci.

— Eu? Imposibil! Foarte greu mă poate impresiona cineva.

— Ei, aş!

— Vă rog să mă credeţi! Acum să continuăm. Numai să-mi permiteţi să scot şi cravata asta, că e prea cald în odaie...

*

Cele ce urmează acum poate n-au chiar nici un sens şi nici nu intenţionez să le bag în povestirea mea. Vorbesc cu dumneata, dragă redactore, numai din dorinţa de a exprima cu voce tare unele gînduri care mă munceau de mult. Fii atent...

Au urmat cîteva zile de amară singurătate. Fiindcă aveam de lucru pînă peste cap nu am căzut cu totul pradă introspecţiei. Erau însă şi ore cînd analizam cît se poate de obiectiv comportarea logodnicei mele, fără a reuşi să-i găsesc vreo justificare. Îi cerusem şi lui Eugen să-mi spună, prin radio, părerea sa sinceră şi el îmi dăduse perfectă dreptate...

Rămînea însă undeva pe fundul paharului un zaţ care mă împiedica să dorm liniştit. Adeseori tresăream din somn în toiul nopţii şi rămîneam ore întregi cu privirile aţintite în tavan, fără să-mi pun nici o întrebare, ascultînd doar un flux nelămurit ce mă învăluia încetul cu încetul. Privirile mele urmăreau întîi o rază de lună ce se strecura de obicei

printr-o ruptură veche a jaluzelelor, tăindu-mi odaia în două cu o spadă subțire de fum argintiu. La capătul ei, ascunsă în umbră, se afla femeia cibernetică. Nu o vedeam, căci raza îi atingea doar în treacăt unul din genunchi, scăldînd din plin doar piciorul micuț și palid, cu scoica unghiilor roză și fragilă. Dar nu aveam nevoie s-o văd. În ungherul unde se afla, tăcerea era mai grea și întunericul oscila ca o respirație. Îmi veneau în minte cîteva versuri frumoase, scrise de un poet al cărui nume îl uitasem și semnificația lor mă înduioșa pînă la lacrimi:

„În fiecare lucru doarme un cîntec visînd neîntrerupt

Dacă găsești cuvîntul magic, lumea începe să cînte...“

Ca să fiu sincer, în astfel de nopți eram aproape convins că femeia mea cibernetică nu putea fi doar un simplu obiect. În orice caz, era mai mult decît atîta! Cel puțin eu o consideram astfel și nu-mi puteam explica din ce cauză alții s-ar comporta față de dînsa cu indiferență sau dispreț. Îi dăruisem mai multe însușiri decît tuturor celorlalți oameni mecanici creați de mine și regretam din toată inima că nu-i pot insufla măcar un dram de simțire, o fărîmă din personalitatea unei ființe vii. Ori, în cel mai rău caz, măcar puțină independență, spre a nu se mai supune la tot felul de ordine înjositoare. Toată viața am disprețuit servilismul și consider că și mașinile pot ávea demnitatea lor. În cele din urmă, am găsit o soluție prin care să împiedic, în viitor, repetarea unor astfel de situații penibile, înscriind pe o

bandă specială cam vreo cincizeci de astfel de dispoziţiuni absurde. Cînd vreuna era rostită, se declanşa un mecanism de inhibiţie, un fel de piedică şi mişcarea respectivă era blocată.

Asta mă liniști pe deplin. Supărarea mea trecu ca un fir de păianjen luat de vînt. Aş fi vrut să o văd pe Cristina! Mi-era dor de ciripitul ei drăgălaş. Şi, de cîte ori mi-o aminteam îmi venea să zîmbesc de unul singur. Aş fi chemat-o cu plăcere la telefon, dar ştiam că în unele situaţii cel care cedează primul e pierdut.

*

— Ei, ce spui, redactore, de chestia asta?

— Cam mult romantism, răspunse cel întrebat, dar, dacă ne situăm pe un plan poetic, merge.

— Chiar într-o povestire fantastică?

— De ce nu? Împărtăşiţi şi dumneavoastră părerea celor care ne pretind să ne transformăm într-o anexă a unui manual de fizico-chimice?

— Uite ce e, redactore, ştiinţa e o treabă foarte serioasă. Dulcegăriile n-au ce căuta aici.

— Literatura, de asemenea, e o treabă foarte serioasă, nu credeţi?

— Da...

— Iar creatorul, oriunde s-ar manifesta el, e dator să fie un artist adevărat. El simte nevoia de a se apropia pînă la identificare de propria sa operă. În ea s-a cristalizat entuziasmul unor clipe unice, pe care le regreţi că au trecut şi ai dori să le retrăieşti iarăşi. Din această cauză, poetul face ca obiectul să capete viaţă, iar dumneata doreşti să asculţi mereu

acel cîntec care doarme în orice lucru creat de oameni.

— E formidabil cum ai sesizat aceste nuanțe. Dar oare cititorii au să înțeleagă?

— Să știi că cititorii publicațiilor noastre sînt foarte inteligenți.

— Spui așa fiindcă . . . sau . . .?

— Nu, nu! Sînt absolut sincer! Mai ales că acum discutăm doar între noi.

Capitolul XI

EUGEN E ÎN PERICOL!

Primele informații mai detaliate de la Eugen, am avut grijă să le înregistrez pe o bandă de magnetofon, socotind că-mi vor fi utile mai tîrziu cînd vom porni să-l găsim. Le transcriu cuvînt cu cuvînt:

... Cum v-am spus, mă aflu pe o mică insulă. Temnița mea e mai mult un far părăsit decît un castel. Probabil că pe aici a fost mai de mult un vechi drum de corăbii, fiindcă vîntul bate regulat din direcția nord-est către sud-vest, iar pe coasta de răsărit, presărată cu recifuri, zace epava înnegrită a unei corăbii. Cînd se îmbată, paznicii mei mă lasă să vagabondez. Tot n-am unde să fug. Pe un perete al clădirii, cineva a zgîriat cu un cui „damned island"... — insula blestemată — și nimănui nu i-a dat prin gînd să șteargă această inscripție. Cred că insula a mai folosit cîndva drept loc de deportare sau surghiun. Spre coasta de nord se mai află o clădire. E o construcție ciudată cu pereții năpădiți de vîsc, dar părînd ridicată recent. Bull Dog, singurul care știe românește, mi-a spus că, dacă mă apropii de ea, înseamnă că vreau să mă sinucid. Nu-mi explic la ce poate servi, mai ales că văd uneori pe afară oameni în halate albe, iar noaptea se aude duduitul unui motor.

Paznicii mei sînt trei vlăjgani bărboși. Îi cheamă Parkinson, Pott și Basedow și dorm toți trei într-o

cameră alăturată. Toată ziua îi văd bînd ratafia și încărcîndu-și pistoalele. Își închipuie probabil că nu știu englezește, deoarece flecăresc fără sfială în fața mea, adică mai mult se înjură. Din cînd în cînd, îi inspectează un burduhănos, poreclit de dînșii „Mantovani", care pare a fi comandantul acestor piraţi. Mantovani, la rîndul său, îi înjură tot timpul cît durează inspecția și uneori îi bate cu tocul revolverului în cap, ocazie în care bandiții rîd nebunește ca și cum ar participa la o glumă excelentă. Stăpînul absolut al insulei este însă „Ochi de vultur", cum îl numesc eu pe tipul cu neg pe frunte. El vine însoțit de o ceată de indivizi, toți cu halate albe pe ei, care mă ciocănesc și mă măsoară cu tot felul de aparate. Nu înțeleg însă nimic din ce vorbesc, fiindcă folosesc numai esperanto. *Omul de care vă spun are o privire atît de glacială, încît paznicii cînd îl văd se trezesc imediat, ori cît ar fi de beți. Am profitat de faptul că am magnetograful la mine și le-am imprimat vorbele și mutrele, fără ca ei să bănuiască. Poate că o să găsesc pe cineva să-mi traducă discuțiile lor, dacă voi mai ieși la lumină.*

Ieri am dezgropat pe plajă o monedă de aur veche, mi se pare că-i un ludovic, avînd pe spate inscripția: Honni soit qui mal y pense ... *și o pereche de pistoale de duel cu plăselele putrezite. La noapte am de gînd să profit de beția călăilor mei pentru a cerceta mai cu atenție închisoarea unde mă aflu.*

Pe deasupra mea, la înălțimi amețitoare, planează niște păsări necunoscute. Noaptea, cînd oceanul e liniștit, strigătele lor răguşite ajung pînă la mine în celulă ...

Am o presimțire că în clădirea de dincolo se petrec fapte îngrozitoare... Am început să joc șah cu mine însumi și mi-am cîștigat optsprezece partide, iar în trei am obținut remiză...

*

— Îmi permit o sugestie, interveni redactorul. Cred că multă lume nu știe ce-i acela magnetograf.

— Ai dreptate! Atunci să adaug undeva o notiță cam așa: magnetograful e un aparat care imprimă imaginea și sunetul pe o bandă, în oscilații, și apoi le poate reproduce oricînd. Eu și Eugen izbutisem să reducem la dimensiuni minime modelul obișnuit. Alături de celelalte aparate optice, acustice, tactile etc. ar fi completat de minune creierul meu electronic, făcîndu-l să reacționeze și la imagini. Neavîndu-l, eram silit să mă resemnez. Ca să construiesc altul nici gînd, căci ar fi necesitat o minuțioasă și îndelungată punere la punct. Dar, dacă eu nu-l aveam, apoi nici acei pirați ai științei nu puseseră mîna pe el, grație eroicului meu asistent și prieten! Nu știu dacă am fost destul de explicit!

— Mai bine de așa nici că se poate.

— Și unde ar fi bine să o inserez? În corpul povestirii, la subsol sau facem o anexă aparte?

— Vedem noi! S-ajungem întîi pînă la publicare...

*

Data Congresului Internațional de Cibernetică se apropia vertiginos și lucrul meu își încetinise parcă ritmul. Să fi fost oboseala excesivă a ultimelor luni,

sau mai știu eu ce cauze psihologice?... Nu-mi puteam da seama. Era evident însă că numai lucrînd intr-un ritm drăcesc puteam fi gata la timp și aproape că nici nu mai ieșeam din atelier.

Seara mă întîlneam cu președintele și amîndoi luam legătura cu Eugen. Nu se descoperise nimic in legătură cu răpitorii săi, în schimb pe mine mă urmăreau acum tot felul de mutre dubioase.

Mă plînsei președintelui. După atacul lui Bull Dog credeam că banditii m-au lăsat în pace. În scurt timp însă am constatat că mă înșelasem. O serie de indivizi suspecți începură să mișune în jurul locuinței mele, deghizați în zidari, șoferi sau instalatori de apă. Între aceștia remarcai un vlăjgan cu nasul cît toate zilele, care se ținea scai de mine, scrutîndu-mă insistent. Acest lucru mă plictisea, mai ales că mă consideram capabil să mă apăr și singur. Într-o seară însă, pe cînd mă întorceam acasă de la Combinat după o zi de muncă, la un colț, cineva din întuneric îmi sări în spate, încercînd să-mi smulgă servieta din mînă. Nu aveam înăuntru decît gustarea de dimineață, pe care uitasem să o mănînc, dar sînt, din principiu, împotriva acestor procedee, așa că m-am opus cu toată dîrzenia. Pînă la urmă poate că aș fi fost înfrînt, dacă inamicul nu mi-ar fi dat drumul pe neașteptate. În timp ce-mi recăpătam răsuflarea, văzui că și în spinarea agresorului sărise un altul, dar, pînă să mă ridic eu, amîndoi se depărtară în goană, cărîndu-și într-una la pumni, pe unde nimereau. Al doilea atacator era năsosul în persoană!

Altă dată, la șosea, un bătrînel luase loc alături de mine pe bancă. Lîngă noi staționa un automobil negru și bătrînul mă întrebase dacă știu ce marcă

este. Pe urmă îmi oferise o țigară. Mă pregăteam să o aprind cînd un glonte tras din tufiș îmi azvîrlise țigara din mînă, cu brichetă cu tot! Cît ai clipi, moșul meu se aruncase în mașina cea neagră și aceasta pornise în viteză. După cîteva minute, în urma ei, pe o motocicletă, gonea tocmai năsosul, cu niște ochelari cît toate zilele pe frunte.

Președintele mă ascultă cu atenție, apoi mă întrebă dacă citisem multe romane de aventuri în tinerețe.

— Bineînțeles! Dar nu văd ce legătură e...?

— Imaginația dumitale lucrează anapoda!

— Și focul de revolver din tufiș tot imaginație e?

— Mai știi? Sfatul meu e să nu-ți mai bați capul cu asta și să te preocupe numai munca dumitale. Acum spune-mi și cealaltă chestiune pentru care ai venit la mine.

— Nu e nici o altă chestiune. Ce v-a făcut să credeți?

— Uiți că nici o enigmă nu e prea grea pentru mine? Pari preocupat...

Nu mă puteam ascunde și nici nu aveam această intenție. Îi povestii cearta mea cu Cristina și motivele pentru care ajunsesem în această situație.

Observai că se căznea să rămînă serios. Apoi spuse:

— E normal să-ți iubești opera, însă asta nu te împiedică să ții și la logodnica dumitale și să fii drăguț cu ea! Hai, dă-i un telefon! Te rog eu!... ha, ha, ha! și ea e geloasă pe femeia cibernetică...! Ce copii sînteți!

Îmi puse telefonul în mînă și părăsi încăperea, din discreție. Nu prea îmi venea să fac eu primul

pas, totuşi formai numărul. Aproape că-mi păru bine auzind că sună ocupat. Aşteptînd îmi veni în minte altă soluţie, mai onorabilă. Chemai pe inginerul Modest, specialistul în mase plastice, pe care-l consideram cel mai apropiat prieten comun, şi-l însărcinai pe el cu treaba asta.

— E o copilărie, spune şi dumneata! Parcă poţi fi geloasă pe o fiinţă, ca să zic aşa, neînsufleţită! E un obiect doar, explică-i, te rog! S-o lase în pace cu ordinele acelea stupide! Asta nu i-o spui chiar aşa. Ştii dumneata cum! Pe scurt, cere-i iertare, fără a mă feşteli însă prea mult.

— Nu s-ar putea să mă laşi în pace cu astfel de comisioane?

— N-am încotro! Eşti singurul în care am încredere.

— M-aş lipsi bucuros...

— Te înţeleg! Ştiu că e penibil. Totuşi dumneata m-ai mai ajutat şi altă dată, ştii, atunci cu cinematograful... Şi caută să fii mai amabil cu ea... Îmi faci mie un serviciu...

— Cum crezi... Însă ţine minte că n-am nici un chef.

— Treci peste asta. Îţi rămîn recunoscător...

*

La ora convenită cu Eugen, reglarăm VIPLEXURILE pe unda S. 2 şi aşteptarăm să-i auzim vocea, deoarece era extrem de punctual. Totuşi aparatele rămaseră mute de astă dată.. Pînă la unu rumegarăm o mie de ipoteze, eu şi preşedintele, fără să scoatem un singur cuvînt, fumînd într-una... Nici la

această oră însă, prietenul nostru nu dădu vreun semn de viață.

Ne despărțirăm cu inima îndoită. Noaptea visai că insula blestemată fusese bîntuită de un taifun și prizonierul ei lupta cu valurile, în timp ce eu îl priveam de pe țărm, fără să-l pot ajuta cu ceva. Mă trezii brusc din somn și pusei iarăși aparatul de recepție, cu toate că n-avea nici un rost. Nu se auzea decît un foșnet slab ca o respirație. Dimineața mă prinse tot învîrtind aparatul fără nici un rezultat, iar zilele ce urmară fură la fel de mute. Abia într-a patra, la ora opt, în timp ce mă aflam în cabinetul președintelui, auzirăm, în sfîrșit, semnalul mult așteptat, apoi răsună vocea lui Eugen, însă atît de slabă, încît cu greu o recunoscurăm. Ceea ce ne spuse îmi ridică părul măciucă în cap. Bineînțeles, înregistrai totul.

— Abia acum mi-a trecut febra, începu el căutîndu-și, ca niciodată, cuvintele. Totuși rănile nu sînt grave. De altfel, pericolul de infecție a trecut...

— Ce spui tu acolo? strigarăm într-un glas eu și președintele. Ce febră? Ce răni?

— Aveți dreptate! Să încerc să fiu mai explicit. V-am povestit oare că acum trei zile l-au adus pe Harry?

— Nu, ne-ai spus nimic. Cine mai e și ăsta?

Harry era un tînăr savant negru cu diplomă de la Sorbona, chelner într-un dancing din Filadelfia. Fusese răpit noaptea, pe cînd se întorcea acasă de la serviciu, și ținut prizonier pe un iaht. Din întîmplare cunoștea vasul și știa cine e proprietarul său.

— Harry era pur și simplu înnebunit de groază, continuă Eugen. Și înaintea sa, mulți negri dispăru-

seră fără urmă și circulau tot felul de zvonuri ciudate. Pe iaht totul să dăduse la iveală. Însuși proprietarul se ocupa cu experiențe asupra creierului omenesc și prefera negrii, deoarece poliția nu se deranja niciodată pentru un om de culoare. Altfel, din punct de vedere calitativ, nu-i nici o diferență. Tînărul savant se arăta ferm hotărît să profite de primul prilej și să încerce o evadare. Mă hotărîi să-l însoțesc. La rîndul meu îi povestii toate întîmplările prin care trecusem, însă nu putu face nici o legătură între cercetările noastre și celelalte.

Chiar în noaptea aceea Eugen și tovarășul lui, profitînd că paznicii dormeau, după obișnuita lor cură de ratafia, părăsiră celula, îndreptîndu-se către un mic golf, unde se afla de obicei o barcă cu motor. Dar, probabil că unul din prizonieri călcase pe vreo sîrmă, că imediat se dădu alarma. Gloanțele începuseră să piuie în jurul lor și Eugen fusese rănit în coapsă și în piept. Harry era hotărît să se arunce în mare, preferînd să moară decît să fie ciopîrțit de acei monștri.

— L-am rugat să vă caute în caz că scapă cu viață și i-am dat medalionul găsit pe plajă ca semn de recunoaștere.

— Sărmanul, oftă președintele lîngă mine. Și acum cum te simți, Eugen?

— Binișor. Banditii n-au părut de loc supărați pe mine și m-au îngrijit ca niște mame duioase. Chiar acum mă aflu în tratamentul lor. Zilnic vin doi șmecheri în halate albe și îmi iau tensiunea, temperatura și așa mai departe. Patronul mă vizitează destul de des și mă pune să scot limba, ceea ce fac cu plăcere. Hrana e excelentă: acum sînt sătul pînă în gît de

şuncă, ciocolată şi portocale. Sînt convins că răpitorii mei nu-şi vor putea ajunge scopurile şi că pînă la urmă o să-mi redobîndesc libertatea. Nenorocirea e că pînă atunci mă plictisesc, neavînd cu cine scoate un cuvînt. Tîlharii vorbesc mereu *esperanto* şi eu îi imortalizez uneori cu ajutorul magnetografului. Mor de curiozitate să ştiu ce discută. Ce-ar fi să vă transmit vouă ultima convorbire şi voi să mi-o traduceţi mîine?

— Notez eu, spuse preşedintele. Am un prieten esperantist. Zi-i, Eugen!

Amicul meu dictă vreo două minute un text format din nişte cuvinte ininteligibile, aducînd puţin cu latina. Apoi îşi luă rămas bun de la noi.

— Pic de somn! Probabil mi-au pus somnifer în orezul cu lapte! Uf! m-am săturat să tot înghit magnetograful în fiecare seară! La revedere, dragi prieteni, şi am o presimţire că ne vom vedea curînd!

Cînd VIPLEXUL se stinse, preşedintele îmi puse o mînă pe umeri. Părea chinuit de o sumbră presimţire. În cele din urmă se hotărî să vorbească:

— Situaţia e extrem de gravă! Viaţa lui Eugen e în primejdie!

— Parcă ziceai că...

— Da! Însă cînd un prizonier e tratat cu ciocolată şi portocale, înseamnă că se urmăreşte ceva.

— Să sperăm că vă înşelaţi... Doar nu sînt canibali!

— Nu mă înşel! Să vedem mîine ce ne spune acest text. Şi ascultă o vorbă, dacă vrei să-i dăm un ajutor, să ne grăbim cît mai e vreme!

Capitolul XII

ATAC LA MIEZUL NOPȚII

Cuvintele președintelui îmi răsunară tot drumul în urechi. Nici nu-mi dădui seama cînd ajunsei acasă în apartamentul meu, între lucrurile mele obișnuite. Uneori aveam impresia că nimic nu s-a schimbat și că totul nu e decît un produs al imaginației mele, dar în secunda următoare îmi răsună în urechi cuvintele președintelui: „Dacă vrei să-i dai un ajutor, grăbește-te!" Îmi pusei halatul și mă apucai de lucru cu disperare. Mă apropiam de sfîrșit și parcă mă cuprinsese o febră. Îmi făcea impresia că acesta era singurul mod în care îmi puteam ajuta prietenul deocamdată, însă, cum lăsam aparatul din mînă, mă și năpădeau tot felul de gînduri negre. Dacă aș fi pus mîna pe unul din acei gangsteri, cred că l-aș fi strîns de gît fără nici o remușcare.

Pe la douăsprezece, cînd mă sculai să închid geamurile, zării în stradă o umbră care mă spiona. Era individul cu nasul cît toate zilele. Ședea pe trotuar și mă pîndea, trăgînd dintr-o țigară imensă. Îmi venea să sar la el, dar mă mulțumii să-i arăt doar pumnul. Năsosul mă văzu și dispăru iute într-un boschet. Mai bine dădeam un telefon la Miliție să vină să-l ia ca din oală . . .

Timp de o oră strada căzu în amorțire. Orele se fărămițau încet, mai întîi în boabe mari, apoi în fire

de nisip mărunte, apoi în pulbere, pe care vîntul o lua cu sine, ducînd-o departe-departe, în urma noastră. Veni și momentul cînd somnul se abate . .. Îmi simțeam ochii grei și reci ca de marmură și femeia cibernetică părea și ea ostenită. O bătui pe umeri și-i spusei:

— Hai, fetițo, la culcare că ne-ajunge pentru astăzi!

Totuși îmi era scris să nu închid ochii în noaptea aceea. Nici nu terminasem bine vorbele mele, că un camion stopă în fața casei. În secunda următoare ușa de la intrare zbură în țăndări și în hol năvăliră zece inși, îmbrăcați în paznici de noapte, cu frînghii și reteveie în mîini. În stradă se auzeau tropăituri, ca și cum ar fi debarcat pe trotuar o trupă mult mai numeroasă. Căutai turbat revolverul, dar îmi adusei aminte că-l uitasem în dormitor. Femeia cibernetică dusese mîinile la piept și asta mă dumiri complet. Pentru ea veniseră bestiile! Cum puteam s-o apăr împotriva atîtora? Strigai din tot pieptul:

— Grosomodo, la mine! Repede!

Grosomodo aproape că trecu prin ușa de la baie. Era plin de praf și între nas și ureche i se mai vedeau încă rămășițele unei plase de păianjen. Se înclină ceremonios în fața mea. Surîsei . . .

— Dă fiecăruia din acești domni cîte o lovitură de pumn în cap!

*

Nu-mi mai amintesc în ce roman am citit fraza asta: „Inspectorul se aruncă în mijlocul bandei de scelerați ca un taur înfuriat într-o vitrină cu porțela-

nuri...“ Ei bine, apariţia lui Grosomodo în faţa invadatorilor nu fu mai puţin spectaculoasă. Cîteva secunde paznicii de noapte îşi încercară reteveiele pe căpăţîna lui plină de praf. El îi privea cu ochii săi mari, plini de îngăduinţă. De ţeasta lui metalică reteveiele se spărgeau ca sticla. Apoi făcu un gest şi doi bandiţi muşcară ţărîna. Alt gest şi alţi doi se întinseră la pămînt cît erau de laţi. Pe scurt, din zece pumni, nici unul în plus, Grosomodo îşi trimisese toţi adversarii în lumea viselor.

Din stradă însă năvăliră alţi zece paznici de noapte. Omul mecanic îmi căută privirea şi eu înţuviinţai cu un semn. Urmară iarăşi zece lovituri şi din nou zece tîlhari fură scoşi din luptă. Spre deosebire de cei dintîi, aceştia îşi păstrară reteveiele întregi, deoarece nici nu li se lăsase timp să le întrebuinţeze.

O altă echipă intră acum în pas alergător pe uşa sfărîmată, îndesîndu-şi şepcile pe urechi. Pumnul lui Grosomodo nu neglijă pe nici unul. Dar în locul celor căzuţi veniră alţii şi, în spatele acestora, altă grupă îşi aştepta rîndul.

Nu eram un om în stare să privesc nepăsător un asemenea meci inegal. De aceea, după ce împinsei pe femeia cibernetică într-un colţ, găsii că e de datoria mea să sar în ajutorul lui Grosomodo. Acesta lucra însă atît de bine, încît în bătaia pumnului meu nu căzu decît un singur paznic de noapte şi acela speriat ca un iepure fugărit.

— Ţine pentru Eugen, bestie! strigai eu, repezindu-i un pumn îngrozitor în gura căscată.

Îi auzii dinţii rupţi cum clănţăne izbindu-se între ei, în timp ce alunecau pe beregată, ca două zaruri

pe care le arunci pe niște trepte de ciment, într-o pivniță adîncă . . .

Iată însă că tocmai atunci îi veni în minte unuia din ei să folosească o armă de foc. Observai la timp încotro îndreptase țeava și mă aruncai în fața femeii cibernetice. Obrazul ucigașului se crispă. Știam că în secunda următoare glonțul va porni, ceea ce se și întîmplă . . .

Dar, ca un fulger, Grosomodo sărise în fața mea!

Cînd norul de fum se risipi, toată lumea era în picioare. Numai credinciosul meu om mecanic dusese o mînă la piept și părea că șovăie. Pînă să mă dezmeticesc, se prăbușise . . .

Furia mea nu mai cunoscu limite:

— Ticăloșilor! strigai vibrînd de indignare. Un singur pas dacă mai faceți o să fie vai de pielea voastră!

La această amenințare, bandiții se opriră zguduiți. Auzii clar cum li se bat inimile în piept, atît celor ce pătrunseră în atelier, cît și celorlalți din hol și chiar celor de pe stradă. Rîndurile lor părură că se clatină, cîțiva dintr-înșii făcură chiar stînga-mprejur și dădură bir cu fugiții.

În depărtare începu să urle o sirenă. Cît ai clipi din ochi atelierul rămase gol. Mă repezii în stradă. Paznicii de noapte se încărcau în grabă într-un camion, care porni imediat în goană nebună. Doi, rămași de căruță, preferară să-și tragă singuri cîte unul sau cîte două gloanțe în cap, după ce înghițiseră în prealabil cîte o fiolă de stricnină, decît să cadă de vii în mîinile justiției. Totuși, cei din camion se întoarseră, observîndu-le lipsa, dar trebuiră să se mulțumească numai cu corpurile lor neînsuflețite.

Intrai în casă pentru a vedea ce se întîmplase cu Grosomodo. Zăcea întins pe podea și femeia cibernetică, părăsindu-și locul unde o așezasem, îi potrivea sub cap o pernă. O trimisei imediat de acolo și mă apucai să cercetez dacă rana e gravă. Din fericire proiectilul nu distrusese decît homeostatul, din care cauză omul de fier își pierduse echilibrul. Era deci o avarie ușoară. Mai aveam cîteva de rezervă și i-l puteam schimba pe loc.

Mă apucai întîi să fac ordine în încăpere, întrucît întreg atelierul părea devastat. În hol găsii un exemplar din „Șoricelul roz" deschis la mijloc și cu povestea Cristinei „Păpușa fermecată" încadrată într-un chenar tras cu creionul roșu. Puteam să jur că, înainte de atac, nu se afla acolo... Fiindcă nu aveam timp de enigme, continuai să mătur... O umbră mă făcu să ridic privirea... Năsosul!! Băgase capul în hol și privea cu atenție în dreapta și-n stînga.

— Ha! urlai eu. Iată-te în sfîrșit, canalie! Ai venit să iei restul, nu-i așa?

Mă apucai să-l croiesc cu coada măturii pe unde-l nimeream.

— Pentru Eugen! Pentru Grosomodo! Pentru președinte! Pentru mine!

Și, cu toată expresia dezaprobatoare ce îi apăru pe figură, nu mă lăsai intimidat, dimpotrivă îmi îndoii loviturile, pînă cînd individul o rupse la fugă, mistuindu-se în aburul răcoros al bulevardului...

Undeva cîntară cocoșii. Cît să fi fost ceasul? Dimineața avansa implacabil ca o banchiză, iar sus de tot, crestele caselor, ca niște coifuri de argint, zbîrnîiau ușor la limita dintre frig și căldură.

Întrai în casă și, ca să distrug orice amintire a nopții trecute, pusei pe foc toate reteveiele lăsate amanet de bandiți în fuga lor precipitată...

*

— Ha, ha, ha! rîse redactorul frecîndu-și palmele. Vrei să sugerezi că bandiții puseseră ochii pe femeia cibernetică, de care aflaseră citind „Șoricelul roz"...? Ha, ha! Ce idee trăsnită! Scuză-mă, însă așa e!

— Nu vreau să sugerez nimic. Chiar îmi pare bine că se înțelege așa, întrucît aceasta a fost realitatea însăși.

— Să nu exagerăm...! Norocul dumitale e că genul permite! În altă ordine de idei, numărul asaltatorilor mi se pare prea mare. Și-i mai pui să umble și în uniformă prin inima Bucureștiului...!?

— Nu te contrazic. Totdeauna în astfel de situații imaginația exagerează pericolul. Se poate să fi văzut eu mai mulți, de ce aș face excepție la acest capitol din psihologie? Eu mă așteptam să te miri mai curînd de gesturile umane ale celor două personaje cibernetice, deoarece și mie mi-au cam dat de gîndit.

— Aceasta era cea de-a doua obiecție pe care vroiam să o fac.

Capitolul XIII

ÎNTRE DOUĂ FEMEI...

Niciodată n-am făcut caz de imaginația mea. Ca să fiu sincer, mărturisesc că prefer să urmăresc o experiență de laborator decît să-mi pierd timpul citind aventuri neverosimile, care n-au avut loc decît în căpățîna cine știe cui. Menționez aceste lucruri, ca să nu se creadă că pentru a obține efecte literare ieftine, de care sînt cu totul străin, relatez lucruri ce n-au avut loc de fapt. Povestea mea nu e decît rezumatul unor însemnări fără pretenție ale unui om de știință și n-am să fiu cîtuși de puțin mirat sau neliniștit dacă nici istoria, nici critica nu se vor ocupa de dînsa.

Am făcut această digresiune ca să pot analiza mai bine atitudinea păpușilor mele din seara atacului. Ce explicație științifică puteam da faptului că femeia cibernetică părăsise locul ei, pentru a pune o pernă sub capul lui Grosomodo, fără ca eu să-i dau vreun ordin? Era posibil ca acest gest, extrem de feminin, să se nască într-un angrenaj de fire și lămpi fără voință și simțire. De ce sărise omul de metal în fața mea ca să mă apere cu propriul său trup, acționînd nu numai ca un om oarecare, dar chiar ca o persoană dotată cu spirit de sacrificiu? Fusesem depășit de propria mea invenție? Era creierul electronic construit de mine atît de complex, încît realiza și lucruri pe care nu i le programasem? Dacă aceasta

era realitatea, atunci ce fire și ce lămpi trebuiau conjugate pentru a obține eroismul, gingășia, afecțiunea, mila?

Hotărît lucru, eu, omul cel mai practic din lume, omul științelor exacte și al logicii implacabile începeam să divaghez în mod îngrijorător! Mă căznii să-mi înfățișez problema sub un alt aspect. Credeam cumva în miracole...? Doamne ferește! Într-un secol al logicii, cum e al nostru, astfel de credințe nu sînt altceva decît o infirmitate! Puteau avea mașinile mele simțăminte omenești? Iată o întrebare prostească! Bineînțeles că nu! Și nici mișcări din proprie inițiativă nu puteau face! Atunci...? Cum se explica eroismul lui Grosomodo și duioșia femeii cibernetice?

O singură concluzie se impunea în mod necesar. Cineva care cunoștea situația din acel moment și unda prin care erau comandate păpușile mecanice intervenise, ordonînd gesturile pe care nu mi le puteam explica. Ori acest cineva nu putea fi altul decît președintele...

Tot filozofînd astfel, reușii pînă la ora zece să redau locuinței mele aspectul pe care-l avusese mai înainte. Grosomodo, pus din nou la punct și cu o înfățișare strălucitoare, era tocmai pe cale de a mă asista luîndu-mi cafeaua cu lapte, cînd pe ușă năvăli Cristina! Fără nici o vorbă, mi se aruncă în brațe, dovedind că nu-mi poartă nici un resentiment de pe urma certei noastre.

— Mi-ai boțit gulerașul, își reveni dînsa după cîteva secunde. Află mai întîi că te-am iertat! Poți să-mi săruți mîna! Să știi că puțin mi-a păsat de ce mi-a spus Modest! L-am lăsat să vorbească și eu mă

gîndeam la altceva. Norocul tău că a trecut pe la mine... ghici cine? Chiar președintele! Dar să nu-i spui că ți-am spus, fiindcă mi-a spus să nu-ți spun. Ha...! Ce nostim! În sfîrșit, ce-am discutat, treaba noastră. Zicea că sînt colaboratoarea lui și chestii de-astea! Simpatic bătrînel! Cred că în tinerețe a făcut curte la multe fete. În sfîrșit, important e ca tu să lucrezi în tinerețe liniștit. Ah! ce dor mi-a fost de tine!

Se întrerupse o clipă pentru a-l trimite pe Grosomodo în baie, apoi continuă:

— Spune-mi! Te-ai gîndit la mine în acest timp? Dar sincer...

Îmi dresei vocea și mă pregăteam să o asigur de acest lucru, cînd zări exemplarul din „Șoricelul roz" rămas pe un fotoliu.

— În sfîrșit, ciripi ea, te-ai hotărît să mai ieși o clipă din socotelile tale complicate... A, dar văd că e ultimul număr! Și iată și povestea mea însemnată cu creion roșu. Spune drept, cum ți-a plăcut continuarea...

— Tocmai mă pregăteam s-o citesc cînd ai intrat tu.

— Citește-o! Nu vreau să-ți modifici programul pentru mine.

Parcursei repede istorioara, făcînd o mină încîntată. Doamne, ce galimație mai era acolo!...

... Domnița îl admira pe meșterul cel bătrîn, dar în același timp îl iubea și pe ucenic. La rîndul lor cei doi bărbați fuseseră cuceriți de frumusețea fetei de împărat, dar priveau cu duioșie și la păpușa fermecată, deoarece era opera lor. Rănită în amorul ei propriu, domnița prinse necaz pe păpușă, deși nu se

putea despărți de ea, fiind cea mai frumoasă păpușă din lume. Din această cauză, cei doi meșteri se hotărîră să răpească păpușa, pentru a o salva de furia domniței. Dar între dînșii se iscă o gravă neînțelegere, fiecare crezînd că celălalt este preferat de fata de împărat. De asemenea, șovăiau să fugă cu păpușa, de milă să nu o mîhnească prea mult pe domniță. Pe de altă parte, păpușa se atașase de stăpîna ei, dar se temea de dînsa, ținea la meșter, dar îl condamna că se poartă aspru cu ucenicul și îi era drag acesta din urmă, însă îl dezaproba văzîndu-l pornit împotriva bătrînului meșter, al cărui singur sprijin era și de la care mai avea multe de învățat ...

Căzui pe un scaun vlăguit. Cîtă harababură în creierul neelectronic al scumpei mele logodnice! Ce situații bizare și de loc logice! Dacă micii abonați ai „Șoricelului roz" înțelegeau ceva din toată hărmălaia asta, îmi scoteam pălăria în fața lor! Personaje care se iubesc și se necăjesc în același timp și păpuși îndrăgostite de oameni, sau invers, cine a mai văzut? Cînd eram mic, știu că mie îmi plăceau faptele de vitejie, călătorii, explorări, nu astfel de sentimentalism absurd, pe care de altfel copiii nici nu-l înțeleg. Eram foarte ispitit să cred că povestirea apăruse numai grație acelei prietene a Cristinei, aflată în redacție și regretam că se mai petrec astfel de cazuri de favoritism. Repet, nu mă pricep de loc la literatură, dar cred că elementul hotărîtor în publicarea unei lucrări trebuie să fie numai valoarea ei, iar nu prieteniile din copilărie.

— Văd că ți-a plăcut, gînguri autoarea, care mă urmărise cu coada ochiului în timp ce citeam. Nu e nevoie să-mi spui nici un cuvînt. Te cunosc acum atît

de bine, că îmi pot da seama cu ușurință ce se petrece în sufletul tău.

N-avea rost să o contrazic, ba fusei chiar mulțumit că, grație obiceiului ei de a vorbi într-una, eram scutit de a spune o minciună.

— Dar unde e femeia cibernetică? se miră ea, sărind de la una la alta. Vă știam nedespărțiți...

— Am trimis-o în dormitor că aici încurca locul.

Pufni în rîs și îmi ceru VIPLEXUL.

— Vreau să stau puțin de vorbă cu ea.

Femeia cibernetică veni imediat, pășind cu grație pe covoare. Dacă ar fi fost îmbrăcată mai ca lumea, ai fi putut jura că e o ființă vie. Îmi stăpînii cu greu impulsul de a-i oferi un scaun. Hotărît lucru, începeam să dau prea mare importanță acestor păpuși. Trebuia să-mi intre bine în cap că ele nu sînt nimic altceva decît ceea ce le comand eu.

— Ar fi cazul să o îmbraci ca pe o femeie, sugeră Cristina. Am eu niște fuste vechi pe acasă.

Cum de nu-mi venise mie în minte acest lucru?! Tot femeile au mai mult spirit de observație! Dar nu în fuste vechi trebuia îmbrăcată prima femeie cibernetică...

— Du-mi și mie fulgarinul la cuier, te rog!

Iar începeau chestiile astea! Creatura mea se execută prompt, ca o adevărată fată în casă. Probabil nu era o frază interzisă.

— Dă-mi și scrumiera de colo!

Scrumiera fu adusă fără murmur. Eram curios să văd ce se va întîmpla cînd Cristina va rosti una din poruncile înregistrate de mine pe banda specială. Nu trebui să treacă prea mult timp pentru ca această curiozitate să-mi fie satisfăcută:

— Ah! Era să uit! Șterge-mi puțin pantofii de praf!

Nu știa biata Cristina ce o așteaptă!

La aceste vorbe, femeia cibernetică ridică sprîncenele și o măsură cu niște priviri mirate din cap pînă în picioare. Își țuguie apoi buzele părînd că se gîndește și în cele din urmă se așeză cu grație într-un fotoliu liber, puse picior peste picior, își alese cu grijă o țigară și, înainte de a o aprinde, se făcu a-și aduce aminte și întrebă cu o ușoară ironie în voce:

— Ai spus ceva, draga mea?

Toată această comportare fusese regizată de mine pînă în cele mai mici amănunte, deoarece mă așteptam ca logodnica mea să repete vechile porunci și voiam să-i dau o lecție. Efectul fu cel scontat. Mă străduiam din răsputeri să nu pufnesc în rîs văzînd mutra încremenită a Cristinei. Apucase să-și arunce pantofii din picioare și acum arăta ca un naufragiat pe o plută înainte de a fi azvîrlit într-o cascadă. Îi culesei de jos și luai o cîrpă, deși nu erau prăfuiți. Cînd i-i pusei din nou în picioare sări în sus din fotoliu și se îndreptă spre ieșire.

— V-ați înțeles amîndoi! fură primele cuvinte pe care reuși să le articuleze, înăbușindu-se.

Mă repezii să o opresc, să-i explic...

Capitolul XIV

MONŞTRII VORBESC *ESPERANTO!*

— Scuzaţi-mă că intru fără să bat, ne întrerupse preşedintele. Situaţia e însă extrem de gravă şi pentru tandreţe mai aveţi timp şi altădată. Dar ce s-a întîmplat aici?

Îi explicai în cîteva cuvinte, neuitînd să-i amintesc şi episodul ultim: corecţia aplicată de mine individului cu nasul proeminent.

— Mda... mormăi preşedintele. Ai făcut-o de oaie! Cel de care vorbeşti are gradul de maior şi era special însărcinat cu paza dumitale. Ţi-am spus eu că imaginaţia îţi lucrează anapoda...

Într-adevăr mă pusesem într-o situaţie caraghioasă, dar se trecu repede peste asta. Cu noaptea în cap preşedintele se dusese la amicul său, esperantistul, un fost actor, actualmente pensionat, şi-l pusese să descifreze textul transmis de Eugen. Actorul crezuse că e o piesă de teatru şi, nefiind contrazis, tradusese cum ştia el.

— Fiţi atenţi, adăugă preşedintele. Poate să rămînă şi Cristina, cu condiţia să păstrăm secretul şi să nu mai scriem la „Şoricelul roz", ca să nu ne pomenim iarăşi cu bandiţii pe cap.

— Credeţi că din cauza asta?

— Ba bine că nu!

— Aţi citit şi dumneavoastră povestea? întrebă timid Cristina. E bună?

— Bunicică... Dar acum ne interesează altceva...

Scoase o foaie de hîrtie din buzunar și începu să citească grav:

SCENA X

(O voce rece, o voce grosolană, o voce subțire, altă voce, o voce slugarnică, un cor de voci...)

Vocea grosolană: „Caramba!! vine Patronul...! Ascundeți sticlele! Nu uita tirbușonul pe masă, întreit cîine sîngeros din San Francisco!" (rumoare, tropăituri, clinchet de sticle, țăcănitul unui tirbușon care se închide)

Vocea subțire: „Șefule, Parkinson mă înjură..."

Altă voce: „Dacă el mă poreclește..." (zgomot asemănător celui pe care-l face un pisoi cînd izbește într-o căpățînă tare)

Vocea grosolană (gîfîind): „Tăceți dracului din gură...!" (scîrțîit de ușă, liniște de mormînt...)

Vocea rece: „Domnilor, vă rog să luați mîinile de la spate cînd vă vorbesc, dacă nu vreți să vă treziți în împărăția cerurilor" (foșnet indicînd mișcarea unor mîini ce se iau de la spate)

Vocea rece: „Din cauza idioților Parkinson, Pott și Basedow negrul a evadat și experiența mea era să rămînă baltă. Mantovani, să le dai cîte patruzeci de bice! Din fericire îl avem pe celălalt prizonier. Numai să nu-l lăsați și pe acesta să vă scape printre degete..."

Vocea grosolană: „Nu să există, șefule...!"

Vocea slugarnică: „Îl vom păzi cu prețul vieții, stăpîne!"

Vocea rece: „Prețul l-am stabilit odată. Cu banii pe care-i cîștigați de la mine vă puteți pierde urma prin Patagonia sau Australia.

Numai așa veți putea scăpa de spînzurătoare.“ (murmur aprobator)

Vocea sluganică: „Să trăiți!“

Vocea grosolană: „Ce ne poruncești?“

Vocea rece: „Întăriți paza. Renunțați cîteva zile la ratafia . . .“ (murmure de protest și dezamăgire)

Vocea rece: „Mă adresez în special lui Parkinson, Pott și Basedow . . .“ (suspine din ce în ce mai accentuate)

Vocea slugarnică: „Așa vom face!“

Vocea rece: „Liniște, turmă de viței! Săptămîna viitoare îmbarcarea! (hotărît) Peste douăzeci de zile voi extrage creierul prizonierului și-l voi monta la robot. E cea de-a treizecea încercare și cred că de data aceasta voi reuși! Congresul Cibernetic trebuie să-mi dea premiul I.

Vocea slugarnică: „Îl meriți, stăpîne, că ești mai deștept decît Al. Capone.

Vocea grosolană: (confidențial) „Iese și ceva bișstari?“

Vocea rece: „O jumătate de milion! (către ceilalți) Acum ieșiți!

Adică nu, am să ies eu!“

Vocea slugarnică: „O jumătate de milion! Frumoasă lovitură!“ (scîrțîit de uși, rumoare)

Vocea subțire: „Șefule, Parkinson iar mă înjură...“ (rîsete de oameni care obișnuiesc că bea ratafia pînă cad în nesimțire . . .)

Ascultasem îngrozit! O asemenea monstruozitate nu putea fi concepută decît de un creier nebun, de

un criminal pentru care viața omului nu valorează nici cît negru sub unghie. Abia acum îmi dădeam cu adevărat seama în ce pericol se află prietenul și colaboratorul meu Eugen. Trebuia acționat imediat, timpul era prea scurt ca să îl pierdem făcînd planuri de bătaie.

— Le dau dracului și de păpuși cibernetice și de Congres, urlai eu sărind în picioare. Plec! Un avion, repede! Pistolul...!

Ceilalți mă priveau fără să scoată un cuvînt. Înțelegeau desigur sentimentele mele, dar citii în ochii lor că agitația mea nu putea rezolva nimic. Mă azvîrlii din nou și-mi prinsei fruntea în palme... Simții mîna președintelui pe umăr...

— Să mergem, spuse el încet.

Ne ridicarăm.

— Ar trebui totuși să rămînă cineva aici, murmură bătrînul. Cred că prietena noastră e cea mai indicată.

— Rămîn, acceptă fata. Dar lăsați-mi un pistol și arătați-mi cum funcționează.

Mă împotrivii.

— Nu se poate! Vrei să te rănești? Știi ce...? Ca să nu-ți fie frică singură, dă-i un telefon lui Modest. Spune-i că-l rog eu să vină și n-are să te refuze.

— Bună idee, spuse logodnica mea. Atunci, grăbiți-vă!

*

— Un moment, vă rog, mă făcu atent redactorul. Vreți să spuneți că toate astea s-au petrecut în realitate?

— Bineînțeles!

— Mă cam îndoiesc... Şi aţi fost într-adevăr premiat pentru femeia cibernetică de care povestiţi?

— Asta ce-i drept nu...!

— Aha! Înţeleg! În orice caz aveţi multă imaginaţie, după părerea mea.

— Mulţumesc. Dar fii atent să vezi ce s-a mai întîmplat...!

*

În aceeaşi zi la şapte seara doi oameni istoviţi năvăliră în atelier: preşedintele şi eu. Cafelele şi sandvişurile aduse de Cristina dispărură ca nişte bărci de salvare într-un Maëlstrom. Abia după asta, ne apucarăm să dăm raportul:

— În trei zile, spusei, trebuie să termin femeia cibernetică. Muncitorii şi tehnicienii de la Combinat s-au angajat să lucreze zi şi noapte. Apoi plec în căutarea insulei blestemate.

— Iar la Congres, declară preşedintele, voi merge eu şi Cristina... Ca să prezentăm şi modelul.

— Vai ce bine îmi pare!

— E nevoie totuşi, obiectai eu, şi de cineva în stare să dea o lovitură de pumn. Va trebui să te sacrifici, Modest, şi să mergi şi tu cu Cristina şi cu preşedintele. Ai fost colaboratorul meu principal şi am toată încrederea în tine.

— Bine, bine...

— S-a hotărît să-l prezentăm şi pe Grosomodo.

— Cu atît mai bine! Să ne îngrijim deci de paşapoarte şi cine vrea poate lăsa şi unele dispoziţiuni testamentare.

— Pe naiba! Doar nu ne ducem în junglă!

— Mai rău! Pînă atunci secretul cel mai absolut. Ești atentă, Cristina?

— De ce tocmai eu?

— Toată lumea! Și... la treabă!

— Să vedem întîi ce ne spune și Eugen. Potrivește apartul de recepție... Și mai e nevoie să vă spun că el nu trebuie să știe nimic...?

— Asta vine de la sine! De altfel o să vorbească președintele.

Capitolul XV

NOUTĂȚI EXTRAORDINARE!

Tac... tac... poc-poc... tac... poc... toc!

— Servus, zise Eugen bine dispus. Am noutăți extraordinare!

Ne îngrămădiserăm în jurul aparatului. Ceea ce auzirăm schimba complet planul de luptă făcut de noi abia cu cîteva minute înainte.

Eugen se afla acum într-o cabină a iahtului „Rățoiul albastru". Se îndreptau spre continent unde Patronul trebuia să ia parte la o experiență ce urma să aibă loc peste douăzeci de zile.

— Mi-a cerut să-i dau concursul și după aceea zicea că nu mai vrea nimic de la mine. Vrînd-nevrînd am acceptat. Cu timbrele din păcate nu se ocupă.

Era lăsat liber, dar într-o zi îi venise în minte să arunce o privire în cală, izbutind din nou să înșele vigilența paznicilor. Spre marea lui uimire, cala era plină cu tot felul de roboți, toți cu țeasta de sticlă, incasabilă firește, prin care se putea însă observa în voie mersul mecanismelor dinăuntru. Scosese VIPLEXUL ca să ne comunice descoperirea, cînd un tangaj al vasului îl azvîrlise peste roboți și-i schimbase unda la aparat. Se nimerise un post care tocmai transmitea muzică electronică și era dat la maximum. Spre uimirea lui vreo șase din oamenii mecanici, aflați mai în apropierea sa, se aleseseră cu capetele sparte, fără să fi fost loviți de nimic. Își dăduse

seama că aceasta se datora efectului de rezonanţă, căpăţînile de sticlă răspunzînd probabil la vreuna din notele stridente ale simfoniei electronice.

— E celebrul truc al baritonului care cîntă într-o sticlă de lampă şi o face ţăndări. Bineînţeles că vibraţiile nu au putut sparge chiar sticla incasabilă, ci doar pe cea a lămpilor de radio. Pe urmă, din cauza temperaturii degajate, a crăpat şi învelişul cel gros dinafară. Pînă să mă mir eu, temnicerii mei, atraşi de zgomot, năvăliră în cală şi mă luară pe sus ducîndu-mă în faţa Patronului. Acolo mă scotociră şi dădură peste magnetograf. Ochi de vultur să înnebunească, nu alta, cînd dădu cu ochii de aparat. Se linişti văzînd că din limba *esperanto* nu înţeleg o iotă. După asta nu-mi mai dădu nici o atenţie. Îl chemă pe Mantovani şi-i trase patru perechi de palme, care ar fi căpiat şi un brontozaur. Apoi plecă luînd cu sine magnetograful. Mantovani îşi frecă bărbia gînditor, apoi fluieră un „boy" şi-l trimise după Bull Dog. Odată intrat în cabină, acesta fu luat într-o serie de pumni şi picioare şi bătut măr. După plecarea lui Mantovani, Bull Dog fluieră acelaşi „boy" şi convocă paznicii pe care-i bătu pînă la sînge cu un scaun. Eram foarte curios să văd paznicii după cine vor mai trimite, în loc de aceasta ei îşi suflecară mînecile şi se năpustiră asupra mea... Noroc că după patru ore Patronul se sesiză de mănuletele mele şi puse să-l arunce pe unul din ei în mare! Pe Basedow! Pedeapsa mi se păru excesivă, dar Bull Dog mă asigură că poate foarte uşor să atingă uscatul, dacă e în stare să înoate patru sau cinci sute de mile.

După ce ne dădu veşti despre sănătatea sa, care mergea spre bine graţie hranei excelente şi a tratamentului primit, prietenul nostru se grăbi să ne întrebe dacă reuşisem să descifrăm textul trimis de dînsul.

— Nimic de seamă. Simple chestiuni administrative, rosti preşedintele. Despre un garaj care trebuie măturat şi aşa mai departe. Înjurături, firește, cîte vrei . . .

Eugen primi toate aceste explicaţii drept bune. N-avea absolut nici o bănuială. Noi însă, după ce rămaserăm singuri, ne privirăm perplecşi. Înainte, de bine de rău, aveam un punct de reper: insula. Însă acum cum poţi să descoperi un iaht mic cît o coajă de nucă, ce aleargă cu patruzeci de noduri pe oră, pe suprafaţa nesfîrşită a oceanului . . .?

Numai Harry, tînărul savant negru, dacă scăpase cu viaţă, ne mai putea conduce în vizuina Patronului. Şi odată ajunşi acolo ştiam noi să-l constrîngem să pună în libertate pe iubitul nostru prieten . . .

*

— Îţi mărturisesc că povestirea dumitale a început să mă pasioneze.

— Haida de? Spui aşa şi în fond cine ştie ce clocești!

— Nu, nu! Sînt absolut sincer, te rog să mă crezi!

*

Femeia cibernetică era în sfîrșit gata! O priveam, îi urmăream fiecare mișcare, însă bucuria nu izbutea să-și facă drum în sufletul meu. Prea multe nenorociri erau legate de această operă! După terminarea ultimelor probe, ne îndreptarăm în grabă spre aeroport. În cîteva minute reactorul se dezlipi de sol și în curînd zburam pe deasupra norilor.

Capitolul XVI

LA 10 000 METRI ÎNĂLȚIME

De la zece mii de metri înălțime, pămîntul pare închis într-o capsulă de sticlă albăstruie, puțin bombată ca o lentilă de ochelari și foarte străvezie. Îi atrăsei atenția și președintelui, care-mi dădu dreptate.

— Și cum îți explici asta?

— Un efect optic. Dar văd că astăzi ești pus pe întrebări. Adineauri vroiai să-ți lămuresc unele gesturi ale oamenilor dumitale mecanici...

— Din moment ce susții că nici dumneata nu le-ai transmis nimic prin VIPLEX...

— Nu le-am transmis...! Cel care le-a dat ordine ai fost chiar dumneata fără să-ți dai seama!

— Pe naiba! Te asigur că eram în toate mințile.

— Nici eu nu zic altfel! Dar în timpul bătăliei, surescitat de indignare și emoție ai strigat sau ai șoptit probabil... o pernă...! sau ceva asemănător. Femeia cibernetică, construită ca un bun aparat logic, a analizat faptele și a tras concluzia. Astfel, prin deducție, ea nu a făcut decît să execute intenția dumitale, pornind de la o singură vorbă.

Avionul nostru, un imens țînțar cu aripile ca briciul, zbîrnîia neauzit de noi în mijlocul liniștei albastre, fluturînd pe deasupra norilor o imensă batistă de umbră. Peste obrazul sidefiu al carlingei, atmosfera se ștergea cu o viteză supersonică. Ne aflam cu

toții acolo: și Cristina și Modest și președintele... Iar păpușile, ambalate în lăzi, fuseseră depuse la camera de bagaje.

Logodnica mea ocupase un loc pe banca din față, lîngă președinte, dar discuta cu Modest. Privind piezîș, fără să întorc capul, îi zăream profilul fin și auzeam tot ce vorbește.

— Ah, ce rău îmi pare că nu mă lași să scriu despre toate acestea în „Șoricelul roz"...!

— Sînt întîmplări obișnuite, se apăra inginerul Modest, nu face să le dai prea multă importanță!

— Te înșeli! Sînt extraordinare! De exemplu, atunci cînd ai salvat patru oameni de la înec, deși nu știai să înoți...

O clătinătură a avionului mă împiedică să aud despre ce era vorba mai departe. Îl văzui însă pe președinte, care își curățase o portocală, că o aruncă în coș fără să guste din ea.

— Și nici despre monștrii din insula blestemată nu crezi că s-ar putea...?

— Doar n-o să-mpuiezi capul copiilor cu astfel de cazuri patologice.

O nouă clătinătură începu să-mi dea de bănuit. Președintele care fixa de mult un punct pe cer se întoarse și-mi atrase atenția:

— Un avion se ține după noi de zece minute!

Curînd auzirăm distinct răpăitul unei mitraliere. După cîteva secunde, unul din piloți scoase capul din cabina de comandă și ne strigă:

— Puneți parașutele! Rezervorul de combustibil a fost lovit în plin...!!

*

Redactorul era numai ochi și urechi. Îi aruncai o privire și-mi văzui de treabă:

... După trei ore ajunserăm deasupra continentului american...

— Stai! Ce e asta? N-ați terminat cu întîmplarea din avion!

— A, da! Exact! Se vede că am sărit o pagină a însemnărilor mele. Ei bine, în scurt, datorăm viața numai prezenței de spirit a președintelui. El avea o oglindă în mînă și fără să piardă o secundă, a pus-o în ochii aviatorului inamic. Orbit de lumină, dușmanul nostru a intrat în vrie și nu l-am mai văzut! Iar după asta, rezervorul de benzină a fost reparat cît ai zice pește.

— E imposibil ce spui dumneata!

— Ce, nu crezi că am izbutit să reparăm rezervorul?

— Nu asta! Dar, dă-o-ncolo... cu o oglindă să dobori un avion!

— Vrei atunci să spun că ne-a doborît el pe noi?... Ciuruit de gloanțe avionul făcu un salt uriaș și se prăbuși în flăcări cu întreaga expediție! Să le fie țărîna ușoară neînfricaților pionieri ai științei...! Așa e bine...?

— De ce să sărim de la o extremă la alta? Adevărul trebuie să fie undeva la mijloc!

— Buun! Fii atent atunci!

... După cîteva încercări zadarnice de a distruge blindajul aparatului nostru, avionul dușman renunță la luptă și făcu cale întoarsă pierzîndu-se în înaltul cerului...

Capitolul XVII

FILADELPHIA ÎN FIERBERE

În apele de culoarea cimentului, nenumăraţi zgîrie-nori holbau zeci de mii de ochi de sticlă. Statuia Libertăţii se întorsese cu spatele la oraş, sau poate aşa fusese construită. Flacăra ei rece se irosea în larguri. Vameşii care ne inspectară, descoperind în cufăr corpul femeii cibernetice, căscară nişte ochi cît cepele. Cercetîndu-se hîrtiile se lămuriră. În aceeaşi zi plecarăm la Filadelphia, unde ajunserăm spre seară.

Oraşul părea asediat. Anumite străzi erau blocate de poliţişti şi armată, înarmaţi cu pistoale şi bîte. Auzirăm uruind tancuri. Nu ştiam ce să credem. Pîlcuri de oameni sărăcăcios îmbrăcaţi se strecurau pe lîngă ziduri, pe tăcute. Aerul era drogat de fumuri industriale şi, în curînd, simţirăm şi noi acea astenie pe care ţi-o dau vibraţiile neîncetate ale caldarîmului în marile oraşe. Limuzine negre despicau neîncetat atmosfera de pe fundul străzilor, fără să o tulbure, şi apoi auzirăm un zgomot depărtat ce creşte ca un talaz. Într-o piaţă imensă era adunată o mare mulţime de oameni, negri şi albi, în faţa unei clădiri impozante pe firma căreia se putea citi: Westinghouse brother's Compagny", Cineva ne lămuri că e vorba de o grevă care ţinea de patru zile. Camionul nostru înainta cu greu prin mulţime. Mitingul se terminase, dar muncitorii nu părăseau piaţa. Tre-

curăm pe lîngă mașina unor reporteri pe care era montat un megafon.

Ne continuarăm drumul de melc spre hotelul unde fusesem repartizați.

*

Nu încetam să mă felicit pentru ideea avută. Instalați în salonașul pus la dispoziția noastră de către direcția hotelului, ascultam cu răsuflarea tăiată cele relatate de Harry.

Din nenorocire, despre Eugen nu putea spune nici el mai mult decît știam noi. Aflarăm însă că imediat ce pusese piciorul pe uscat, cules fiind de o pirogă din valuri, luase legătura cu organizațiile sindicale din Filadelphia și le dezvăluise misterul dispariției cetățenilor negri. Indignarea muncitorilor fu atît de mare, încît grăbi cu cîteva zile greva, deja pregătită pentru unele revendicări economice.

Așa se făcea că găsisem întreg orașul Filadelphia în fierbere. La trustul lui Westinghouse lucrătorii suspendaseră lucrul, aplicînd sistemul grevei poloneze, cu ocuparea fabricii. Numeroase alte fabrici și întreprinderi declaraseră grevă de solidaritate cu dînșii pînă la satisfacerea revendicărilor și instalarea unei anchete. Dar autoritățile, care apărau cu totul alte principii decît drepturile marilor mase populare, mobilizează însemnate forțe polițienești și militare pentru a înăbuși greva. Pînă acum muncitorii rămăseseră neclintiți și păstrau calmul cu toate provocările la care se dedau membrii Ku-Klux-Klanului.

Existau deci posibilități ca experiența criminală să nu poată fi înfăptuită. Toate clădirile trustului

erau păzite de pichetele greviștilor iar „Blue Duck“ nu putea acosta necontrolat, întrucît docherii, hamalii și marinarii din porturi ședeau cu brațele încrucișate.

Harry ne sfătui să luăm legătura cu frații lui Westinghouse și să căutăm a-i convinge, oferindu-le o răscumpărare, ei fiind foarte sensibili la astfel de argumente. Iar dacă nu vor ceda, nu ne mai rămînea decît să punem și noi mîna pe vreunul dintr-înșii și să-i obligăm în felul acesta la un schimb cu Eugen. Putea să ne asigure că în decursul zilelor următoare presiunea greviștilor va crește, ceea ce va sprijini, în mare măsură, acțiunile noastre.

— Iar eu sînt gata să vă ajut cu tot ce-mi va sta în putință. Dispuneți de mine cum vreți.

Îi strînserăm mîna în tăcere. Nu era acum momentul să ne arătăm întreaga noastră recunoștință pentru tot ce făcuse în ajutorul prietenului nostru. Doar Cristina, mai sentimentală, nu se putu stăpîni să nu traducă gîndurile tuturor celorlalți:

— Ascultă, Harry, spuse ea, după ce-l salvăm pe Eugen, nu vrei să vii cu noi?

Ochii tînărului savant negru căpătă o strălucire fugară.

— Aș dori mult să văd țara voastră, spuse el. Dar deocamdată cred că datoria mea e să rămîn aici, alături de ceilalți semeni ai mei.

— Aș putea totuși... insistă Cristina, să scriu ceva despre aventurile tale în „Șoricelul roz“?

Izbucnirăm fără să vrem în rîs, cu toată situația gravă în care ne aflam.

Capitolul XVIII

MĂŞTILE AU CĂZUT!

Unda S. 2 ne aduse la cunoştinţă că Eugen era acum complet edificat asupra soartei ce îi era rezervată de către răpitorii săi.

— Măştile au căzut! spunea mesajul său. Vor să acţioneze un robot cu ajutorul unui creier omenesc şi drept victimă m-au ales pe mine!

Ce experienţă stupidă şi inumană! Cui îi poate folosi aşa ceva? Se mai şi tem că, fiind un temperament nervos, influxul meu prea puternic să nu le deregleze unele aparate. „Blue Duck" a aruncat ancora în larg şi stă pe loc de două zile. Westinghouse se plimbă furios pe covertă cu mîinile la spate. Nu ştiu cîte zile sau cîte ore mai am de trăit. Vă îmbrăţişez, dragi prieteni, şi nu mă uitaţi! Dăruiesc toate lucrările mele patriei. Adio!

Răspunsei imediat:

— Nu dispera! Ne aflăm la Filadelphia! Vom face totul spre a te salva! Oraşul e blocat din cauza unei greve uriaşe. Experienţa criminală de care vorbeşti nu poate avea loc în larg. Vom trata cu Westinghouse şi, la nevoie, îi vom da cît ne va cere ca să te răscumpărăm. Harry şi muncitorii americani sînt alături de noi. Curaj!

— Te vom salva curînd, dragul meu Raminagrobis, strigă preşedintele lăcrimînd.

— Dacă nu se poate altfel, te vom scoate cu forța din ghearele lor, completă Modest cel tăcut.

— Eugen, eu sînt Cristina! Nu mă cunoști dar te rog să ai încredere în noi...

— Am încredere, Cristina, răsună glasul prietenului nostru. Ai o voce frumoasă... Am încredere în tine... și în voi toți!...

Capitolul XIX

UN DUEL AMERICAN

Hotărîsem cu Harry, care cunoştea Filadelphia ca pe buzunarul său, din moment ce era născut chiar aici, să vină a doua zi pe seară să ne conducă în bîrlogul bandei lui Westinghouse. Nu era lucru uşor să te strecori printre cordoanele poliţieneşti sau printre echipele Ku-Klux-Klanului, care colindau bete, mai ales noaptea, cu făclii aprinse în mîini, căutînd să bage panica în rîndul familiilor celor aflaţi în grevă. Dar prietenul nostru negru ne asigură că nu era imposibil, ajutaţi fiind şi de întuneric, să ocolim toate piedicile şi să dăm cu ochii de tabăra adversă.

În aşteptarea acelei clipe mai erau însă multe altele de făcut. Dimineaţa pe la zece, îmi lăsai prietenii la hotel şi plecai însoţit de femeia cibernetică şi de Grosomodo să înregistrăm participarea noastră la concurs. Secretariatul Congresului funcţiona chiar în localul Institutului de Electronică, astfel că eram nerăbdător să văd în sfîrşit această instituţie al cărei student nevăzut fusesem. Mă gîndeam că, prezentînd din prima zi aparatele cu care intenţionam să particip, preîntîmpinam alte şi alte atacuri din partea unor concurenţi fără prea multe scrupule.

Păşeam preocupat pe străzile Filadelphiei. Aveam pentru prima dată prilejul să cunosc direct viaţa curioasă a marelui oraş american. Case înalte cu

geamuri sclipind în soare ca o dantură de aur, limuzine prelungi ca niște balene de fildeș sau de abanos, magazine cu articole țipătoare, panouri cît cerul recomandînd laxative, coca-cola, biblii, aparate de tuns căței, linguriță de ceai cu retrovizor, bricege, nasturi de tinichea, filme, curse de șoareci, conferințe despre spiritism, localități balneare... Poate unde eram străin, dar pe mine această atmosferă stridentă și superficială nu mă umplu cîtuși de puțin de admirație, mai ales că la fiecare colț de stradă vedeam cordoane polițienești care încercau din răsputeri să stăvilească valul grevi știlor.

În dreapta mea femeia cibernetică, îmbrăcată într-o splendidă rochie de vară, bleu cu steluțe albe, mergea grațioasă, privind indiferentă în jur. Trecătorii își întorceau capetele după dînsa cu admirație. În stînga ei, Grosomodo arăta cam ridicul în frac și cu pălăria pe ceafă, dar la americani acesta nu-i un defect și de altfel lui puțin îi păsa de asta. Obrazul său de metal, lucitor și întunecat la culoare, îl făcea să fie luat cu ușurință drept vreun senegalez uriaș, cum se aflau destui prin Filadelphia. Alături de dînsul femeia cibernetică părea și mai zveltă și mai vaporoasă...

Pe lîngă ei, eu nici nu contam. Eram un om banal, un om oarecare și nimeni nu-mi dădea vreo atenție. Așa se făcu poate că un yankeu uscățiv, cu un joben tras pe ochi și în gură cu un trabuc care duhnea a otravă de omorît elefanți, mă îmbrînci fără nici un menajament vroind să-și facă loc și căută să treacă mai departe fără să-și ceară scuze.

— Bagă de seamă, chiorule! mormăii eu înciudat, nesperînd că o să mă audă.

Slăbănogul avea ureche fină însă. Făcu imediat față:

— Te mişti parcă ai fi împăiat, dobitocule! Scuzați, Miss.

— Iar tu dai buzna ca un boloboc plin cu wisky de cea mai proastă calitate.

— Ești stupid ca un cimpanzeu care încearcă să fumeze, huidumă năucă şi cu nasul borcănat. Scuzați, Miss.

— Prost e organizat serviciul vostru de ecarisaj dacă te lasă să umbli singur pe stradă, şacal fioros cu blană roşcovană.

Mă privi cu atenție.

— Lamentabilă caricatură de sinantrop, ți-ar trebui o cămaşă de forță. Şi un căluş în gură ca să nu mai vorbeşti prostii.

— Constat cu durere, replicai eu, că alcoolismul face ravagii aici.

Nu ne mai gîndeam nici unul din noi să ne continuăm drumul.

Adversarul meu, mereu cerîndu-şi scuze de la femeia cibernetică, mă făcu: triplu cretin cu urechi blegi, prototip al lui Lombrozzo şi ciudată creație anormală a naturii, iar eu, ca să nu rămîn mai prejos îl numii sinistru nepot al lui Frankenstein, jefuitor de cadavre şi oribilă mumie egipteană încărcată cu wisky.

Cu aceasta meciul luă sfîrşit. Slăbănogul se scotoci într-un portofel şi scoase o carte de vizită:

— Începi să spui adevăruri şi asta mă supără. Să încheiem onorabil. Dacă deseară la opt eşti liber, te invit să continuăm disputa!

Şi salută ceremonios cu jobenul... Între sprîncene avea un neg de mărimea unei alune...!

Pînă să mă dezmeticesc eu, o limuzină venită pe tăcute îl înghiţi în pîntecele ei de nichel. Mirosul eşapamentului mă trezi la realitate. Ridicai de jos cartea de vizită. Pe ea scria, după cum mă aşteptam: Ms. John Westinghouse — III Filadelphia.

*

Îmi venea să-mi dau cu pumnul în cap! Să-l am în mînă pe acest bandit fioros şi-n loc să-i pun mîna în beregată, să-l las să-mi scape prosteşte printre degete...! Dar cum aş fi putut ghici că „Blue Duck" s-a înapoiat atît de repede şi că a reuşit să acosteze? Şi-apoi ziua nămiaza mare şi în plină stradă nu-l putem reţine. Autorităţile ar fi fost cu siguranţă de partea lui. Poate că unele cercuri ar fi folosit incidentul în defavoarea noastră. Nu, mai bine că nu se întîmplase nimic! Pînă deseară la opt nu era cine ştie cît şi poate reuşeam să obţin eliberarea lui Eugen prin alte mijloace, mai diplomatice.

Ajunserăm la Institut, unde, arătînd invitaţia mea, portarul ne lăsă înăuntru, îndrumîndu-ne către un anumit birou. Secretarul Congresului lipsea însă şi nici rectorul Institutului nu era acolo. Rătăcirăm aproape o oră prin coridoarele marelui aşezămînt cultural, cînd mă izbii în nas cu gentlemanul de pe stradă.

— Ah! Iată-te şi aici, canalie! spusei. Întîmplător, nu?

— Nu înţeleg, sir!

— Bine, bine! Rămîne stabilit: deseară la opt! Poţi să pleci!

Se depărtă dînd impresia unui om aiurit. Al dracului hoţoman, bine mai juca teatru! Totuşi... parcă pe stradă nu avea pantalonii aceia vărgaţi... Oprii un om de serviciu şi-i strecurai o jumătate de dolar în mînă:

— Cunoşti cumva cine e individul ăsta?

— Cum să nu! Oh, mulţumesc, sir! E Mr. John Westinghouse!

— Aha!

— Vicepreşedintele Institutului...

— Ce vorbeşti? Bine...! E tot ce vroiam să ştiu!

Se părea că am de a face cu o bandă de sceleraţi foarte bine organizaţi şi supuşi Treaba noastră se anunţa a nu fi de loc uşoară.

Mai rătăcirăm cîtva timp prin venerabila instituţie făcînd cunoştinţă cu o mulţime de profesori şi oameni de ştiinţă. Majoritatea se opreau sub cine ştie ce pretexte, în realitate pentru a o privi mai în voie pe femeia cibernetică, luînd-o drept o fiinţă omenească. Mă amuzam să o prezint tuturor drept colaboratoarea mea şi era jalnic să vezi cum atîţia oameni deştepţi se prosteau ca să placă unei păpuşi oarecare, debitînd glume străvechi, cu care sperau să-i cîştige atenţia. Amintindu-mi şi de cuvintele spuse de mine altădată, cînd eram îndrăgostit, mă grăbii să pun capăt acestei scene.

După ce îndeplinirăm toate formalităţile de înscriere, ne grăbirăm să ne întoarcem la hotel. Partea cea mai grea a zilei de-abia de-acum încolo începea, fiindcă trebuia să lupt cu Westinghouse şi să-l determin să-l pună în libertate pe Eugen, ceea ce nu era un lucru simplu.

Capitolul XX

INTRU ÎN TRATATIVE CU BANDA LUI WESTINGHOUSE

Opt seara...

Porţile grele se dădură în lături şi în încăperea de dincolo revăzui pe omul meu cu aluna în frunte.

— Te salut, sinistră creatură! rostii eu sigur de mine. Moarte ţie!

Individul sări în sus şi se făcu roşu ca racul.

— Domnule, ce însemnează asta?

— Te-ai ramolit, bătrîne şef de bandă! Ai uitat că mi-ai dat cartea asta de vizită?

I-o întinsei. Zîmbi forţat ca şi cum ar fi mestecat un gogoşar în oţet.

— Ai greşit adresa, tinere! Dumneata cauţi pe animalul de frate-meu. Ia loc! Am să ţi-l trimit...

Dispăru şi mă lăsă cam perplex în faţa unei oglinzi veneţiene cît peretele de mare, cu lei de bronz la cele patru colţuri. Confundasem persoana, dar mă consolai repede: nu era nici o nenorocire! După cîteva minute apăru şi omul meu.

— Moarte ţie!

— Moarte ţie!

Semănau ca două picături de apă; pînă şi aluna era de aceeaşi mărime. Înainte de orice, Westinghouse al doilea se apucă să numere bibelourile de pe birou.

— Sînt toate! oftă el uşurat.

— Ascultă, făcui eu.. De ce dracu' vă deghizaţi voi la fel?

— Dar nu ne deghizăm de loc.

— Vrei să spui că nasurile acestea groaznice sînt naturale?

— Parcă figura ta nu ar face senzație într-un panopticum?!

Îi tăiai vorba scurt.

— Te înștiințez că am venit după afaceri serioase.

— Nu dau de pomană decît joia!

— Dar de luat iei în fiecare zi, nu-i așa? Fii atent că e vorba de lucruri de cea mai mare însemnătate.

— Atunci să-l chem tot pe frate-meu. Eu sînt „dementul familiei"!

— Cum așa?!

— Dacă se face vreo greșeală, mă-nțelegi?, dau vina pe mine! Am certificat de nebun, sînt irresponsabil! Ce vrei... diviziunea muncii. Se obișnuiește peste tot.

— Ptiu, fir-ați ai dracului...! Du-te și cheamă-l pe frate-tău!

Dacă „dementul familiei" părea mai vesel, în schimb celălalt Westinghouse era lugubru parcă s-ar fi născut într-o ghețărie părăsită. Dar era un adevărat businessman!

— Mister, îl luai eu, aveți ceva care îmi trebuie mie!

— Perfect! Ce și cît?

— Pe „Blue Duck" se află un savant român răpit de dumneavoastră, pe cale de a fi supus unei experiențe monstruoase. Vrem să ni-l dați înapoi!

— Da, parcă îmi amintesc! Deși astea sînt afacerile celuilalt frate, al treilea. Totuși putem trata. Ce oferiți dumneavoastră?

— Știți că un denunț v-ar cădea cam greu la stomac...!?

— Asta ne privește!

— Și că greva ce se desfășoară în prezent vă poate mătura dintr-o clipă într-alta?

Mă privi fix.

— Asta nu ar salva pe amicul dumneavoastră, nu-i așa? Deci, ce oferiți?

Spusei oftînd o sumă cît mai redusă. El o mări de zece ori, cu nerușinare. Abia izbutii, după o jumătate de oră să scadă prețul la jumătate: banditul avea toate atuurile în mînă și știa să se tocmească! După asta trecu în altă cameră să ia legătura prin radio cu „Blue Duck". Se înapoie destul de repede.

— Fratele meu refuză, spuse el calm.

*

— Ce bestii! scrîșni redactorul bătînd cu pumnul în birou. Să faci tranzacții cu viața și cu libertatea omului! Astfel de monștri ar trebui puși la zid și împușcați fără cruțare!

— Să deduc din asta că povestea mea nu-ți displace? Și că ai să o publici?

— Of, repede mai tragi concluzii... E de-ajuns să scape omul o vorbă și gata...

*

Parcă mi-ar fi explodat un cartuș cu nitroglicerină în stomac. Eugen pierdut...? Nu! căci Westinghouse avea altă propunere...

— Totuși putem realiza un compromis. Nu fratele meu decide, ci noi, toți trei, la un loc. Adineauri

m-am informat asupra dumneavoastră și știu cine sînteți și ce vreți...

— Ei bine?...

— Din motive pe care nu găsim necesar să le dăm publicității, am hotărît ca anul acesta Congresul Internațional de Cibernetică să ne premieze pe noi...

— Și doriți să mă retrag din concurs...?

— Dimpotrivă. Vă cerem să rămîneți... și să fiți învins! În acest scop o să treceți păpușa cibernetică pe numele nostru! Vă rămîne celălalt om mecanic. Și la bani renunțăm! Sîntem idealiști, nu materialiști ca dumneavoastră...

— Niciodată, urlai eu din răsputeri și mă aruncai să-l apuc de beregată.

Westinghouse avea însă garda lui personală, de aceea nici un mușchi de pe figura sa nu tresări. Mă simții înșfăcat de patru brute care apăruseră ca din senin, în timp ce Patronul adăugă:

— Vă aștept deci peste trei zile la aceeași oră. Voi da dispoziții și „marfa" va fi aici, mîine sau poimîine, cu avionul. Nu pretindem cheltuieli de transport, acestea se fac în contul nostru. Băieți, conduceți pe domnul pînă la ieșire!

Brutele mă luară pe sus și mă azvîrliră pe scări fără multă discuție.

Capitolul XXI

ÎN SUBTERANELE FILADELPHIEI...

12 noaptea... Umbrele au început să se mişte... Respiraţia miilor de oameni adunaţi în piaţă face să vibreze geamurile enormei clădiri a trustului Westinghouse. Şepcile poliţiştilor sînt muiate de sudoare... Presiunea sporeşte într-una şi ai impresia că fiecare secundă scîrţîie ca un pumn de nisip aruncat în obrazul de tinichea al lunii...

Au trecut trei zile de la întîlnirea mea cu Westinghouse. Eugen trebuie să fie acum aici, într-o cameră a acestui cub înalt răsărit din negura străzii ca un fagure uriaş de beton şi sticlă. Am hotărît să-l smulg cu forţa din mîinile răpitorilor săi. În acest scop mă aflu acum pe o stradelă din spatele trustului, urmîndu-l în tăcere pe Harry, care înaintează ca o umbră. Parcă ar avea ochi de pisică băiatul ăsta, atît de bine se descurcă prin bezna ce ne înconjoară. Strîng în pumni o matracă şi inginerul Modest are un pistol în buzunarul de la spate. În urma mea, Grosomodo păşeşte imperturbabil. Datorită radarului său acest mers în necunoscut este pentru el floare la ureche. Preşedintele şi cu Cristina au rămas la hotel cu femeia cibernetică; păstram însă legătura cu el prin VIPLEX.

Harry ne conduce fără şovăială. Din cînd în cînd ne oprim şi el schimbă cîte o vorbă cu diverse gru-

puri de oameni ce stau pe marginea trotuarului cu ţigările în gură. În dreptul unui maidan părăsit marşul nostru se termină.

— Aici... şopteşte călăuza noastră, aplecîndu-se şi dibuind cu mîinile prin întuneric.

Sărim şi îi ajutăm să tragă în sus un belciug gros înfipt în caldarîm. Un fel de chepeng pătrat, ce acoperă o gură sinistră, se cască în faţa ochilor noştri. Trebuie să fie o gură de canal, căci o duhoare pestilenţială ne zdrobeşte nasurile. Nu e acum momentul să fac pe sensibilul... Harry şi după el Modest dispar în bolgie. Îi urmez băgînd matraca în curea, cu Grosomodo mereu pe urmele mele. În fundul canalului zoaia îmi ajunge pînă la genunchi. Ah, acum aş vrea să pun mîna pe unul din bandiţii care l-au răpit pe Eugen!!

Clipocim mai departe, ameţiţi, blestemînd bezna şi aerul otrăvit. Numai Harry ştie cît avem de mers... Iată însă că Harry s-a oprit! Sîntem în faţa unei scări de fier înfiptă într-un perete. Ne căţărăm... Alt capac... Trecem dincolo... Întuneric la fel de profund, numai că mirosul dispare. Îmi storc manşetele pantalonilor şi aştept ordine. Ne aflăm desigur într-un subsol, căci mă izbesc de un cazan uriaş, probabil de la calorifer. Harry ne şopteşte să ne descălţăm. Pornim mai departe în ciorapi, cu pantofii legaţi de şireturi şi atîrnaţi pe după gît. Sub picioare simt cîteva trepte de piatră, apoi bezna se mai răreşte...

— Acolo e vestibulul!

Harry ne arată cu degetul o uşă la capătul unui coridor. Ne apropiem ţinîndu-ne respiraţia. În dreapta şi în stînga uşii se află două firide, iar sus o lu-

carnă astupată cu un oblon. Cu un briceag fac să-i sară zăvorul și arunc o privire dincolo...

E o sală somptuoasă și înaltă, cu pereții lambrisați și draperii de culoarea vinului. Deasupra galeriilor din lemn de teck cu flori și gheare, sînt montate în perete madone de plexiglas cu aureole fluorescente. Oglinzi cît niște eleștee, cu ape violente și verzi, acoperă peretele din fund. Din inima tavanului ogival țîșnește o splendidă fîntînă arteziană de cristal: un uriaș candelabru de Murano. Pe jos, o pajiște de covoare persane de culoarea somnului de dimineață.

În această încăpere superbă mișună cam treizeci de sceleraţi, înarmați pînă în dinți. La ferestre sînt instalate militraliere și saci de nisip. O masă de tinichea a fost adusă în mijlocul sălii și pe ea se află numeroase sticle cu wisky, ratafia, gin și pale-ale, o stivă de cîrnați, farfurii cu icre, salam și măsline. Bandiții, cu pălăriile pe ceafă, mestecă, sorb și înjură într-una. La o fereastră, îl zăresc pe Bull Dog. Deci au sosit și cei de pe „Blue Duck" și, o dată cu ei, și Eugen!

Cum vom acționa încă nu știu. Fac semn prietenilor mei că mai e de așteptat și privesc prin ferestruică. Dintr-o încăpere vecină apar în sfîrșit cei trei frați Westinghouse, discutînd cu șeful policemenilor. Se opresc chiar în dreptul lucarnei, așa că pot auzi tot ce spun.

— Tom, ești o hahaleră, nu colonel! Repet: am și reținut o cameră în blocul de peste drum. Trimiți pe cineva acolo cu o bună pușcă-mitralieră... Să curețe doar vreo zece-cincisprezece din oamenii tăi. Pe urmă deschizi și tu focul. Înțelegi, Cap-Sec?

— „Âia" de sus continuă să filmeze?

— Te cred! Vom dovedi că am fost provocaţi! Ce dracu' doar nu e pentru prima dată!

Un pumn de dolari părăseşte buzunarul lui Westinghouse şi intră în acela al colonelului. Între timp, la un semn al altui Westinghouse Bull Dog se apropie flegmatic. I se şopteşte, arătîndu-i-se cu bărbia spre colonel: Ia-l la plimbare!

După ce îşi va fi îndeplinit oribila lui misiune, Cap-Sec va primi în dar o uncie de plumb, care-l va amuţi pentru totdeauna. Bull Dog salută cu un deget la frunte semn că totul e în ordine. Parcă i s-ar fi spus să ducă o scrisoare la poştă, mizerabilul!

După ce colonelul iese neştiutor cu o sticlă de ratafia sub braţ, Westinghouse se apropie de un microfon. Abia cînd glasul lui izbucneşte ca un tunel, observ că la fiecare oberliht e instalat cîte un megafon uriaş, pentru a-i soma pe grevişti:

— Gentlemeni! răcneşte vocea batjocoritoare, întorceţi-vă în spaţioasele dumneavoastră apartamente alături de cei dragi. Pe-aici nu-i nimic de făcut. Nu pierdeţi timpul de pomană în detrimentul culturii dumneavoastră generale...

Un huiduit uriaş acoperă mugetul megafoanelor, dar mulţimea rămîne nemişcată. Îi şoptesc în grabă lui Harry tot ce am văzut şi auzit dincolo. Simt prin întuneric cum muşchii braţului său se încordează puternic.

— Fugi repede, Harry! Noi o să ne descurcăm şi singuri!

Harry ne strînge mîna în tăcere şi dispare ca o umbră.

Aşteptăm... aşteptăm... Clipe lungi ca nişte piroane mari bătute într-o grindă tare... Jos, sticlele cu wisky şi ratafia sînt împrospătate pentru a treia oară. Fraţii Westinghouse se plimbă nervoşi consultîndu-şi, din cînd în cînd, cronometrele. Minutele se scurg anevoie ca un ulei gros dintr-o duză prea fină. Bull Dog a scos un pachet de cărţi din buzunar şi le mestecă înverşunat...

Pe urmă se aude departe o împuşcătură, una singură şi toţi tresar... Apoi iarăşi tăcere... Şi, încet încet, afară se înfiripă un murmur care creşte mereu. Parcă văd un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se pe o pantă... În piaţa din faţa trustului strigătul mulţimii indignate se înalţă acum ca o trombă ce mătură totul în cale. Porţile de fier au plesnit date de perete. Bandiţii sînt în picioare toţi, livizi, neştiind ce să facă. De afară, răsună o salvă şi aud strigăte de durere. Criminalii au tras în greviştii, fără a mai sta să vadă dacă le-a reuşit înscenarea pusă la cale! Acum poliţiştii se refugiază în vestibul, gîfiind. Cordoanele au fost rupte! De la ferestre bandiţii deschid focul şi sala se umple de fum. Iată şi colonelul! Năvăleşte pe uşă cu haina sfîşiată, ţipînd ceva ce nu se poate distinge din cauza vacarmului. Bandiţii părăsesc ferestrele şi vin în jurul celor trei Westinghouse. Aceştia fac un semn şi toată banda se năpusteşte în sus pe scări. Rămîne în urmă doar Bull Dog pentru a-şi lega un şiret. Cînd se ridică aud un pocnet şi Cap-Sec cade. Vestibulul e gol pentru cîteva secunde... Dolarii lui Cap-Sec trec în buzunarul lui Bull Dog, după care acesta se face nevăzut. Tocmai la timp, fiindcă pe uşile larg deschise intră greviştii, cu pumnii strînşi, clocotind de furie. Mi-

tralierele sînt făcute țăndări și aruncate pe fereastră. Mulțimea e îndîrjită și pare că vrea să se urce după bandiți. Oamenii șovăie și se opresc umplînd pînă la refuz încăperea luminată ca ziua de luminile fluorescente.

În același moment, se deschid ușile laterale și prin ele năvălesc cîteva duzini de ființe monstruoase. Din descrierea lui Eugen îi recunosc repede: sînt roboții de oțel cu capete din sticlă! Ei se-azvîrl asupra greviștilor și aud prin lucarnă cum scrîșnesc oasele sub pumnii lor formidabili! Îngroziți, oamenii se retrag către ieșire. Curînd sala e pustie. Împotriva acestor mecanisme nu te poți apăra cu mîna goală! Pe jos au rămas doar cîteva trupuri, oribil mutilate. Acum oamenii mecanici curăță curtea trustului. Aud urlete de durere și simt o sudoare rece curgîndu-mi pe șira spinării...

— Ce e de făcut, Modest? șoptesc eu cutremurat de furie și îndată îmi aduc aminte de întîmplarea din cala lui „Blue Duck", cînd nu știu ce cîntec a făcut să crape lămpile din capul cîtorva roboți.

Nici Modest nu-și amintește ce cîntec era acela, dar mă sfătuiește să o întreb pe Cristina sau pe președinte. Răsucesc iute VIPLEXUL și aud vocea acestuia din urmă. Da! El știe! Nu era nici un cîntec. Era o simfonie modernă cu tobe și talgere. Din fericire o găsește destul de repede și ne-o transmite în grabă. Da, hărmălaia asta ne trebuie! Modest apropie aparatul de microfonul din sală...

Pe neașteptate, în uriașa piață se revarsă ca un uragan un urlet enorm de talgere și tobe. Mă năpustesc afară să văd ce se întîmplă... După cum mă așteptam, craniile roboților plesnesc unul după

altul, ca niște coji de ouă. In cîteva secunde, nici unul din moștri nu mai e în picioare. Oamenii s-au oprit și privesc. Ascultă încremeniți, aproape prăbușiți simfonia neomenească ce pare că izvorăște de undeva din infern. Nu înțeleg prea bine ce s-a întîmplat, dar își dau seama că această cacofonie i-a salvat din ghearele morții. Cînd banda se termină. Modest vine lîngă mine ștergîndu-și fruntea. Cred că Grosomodo e singurul din toată piața care și-a păstrat calmul.

Apoi, cineva din mulțime se repede și ne îmbrățișează. E Harry.

— Ați salvat mulți oameni astăzi, ne spune el emoționat. Vă mulțumesc! ... Dar acum să plecăm!

Îl ascultăm. Nu mai e nimic de făcut aici. Ne dăm seama că mulțumită lui provocarea n-a izbutit.

Ne întoarcem la hotel cu capetele plecate. N-am izbutit să-l salvăm pe Eugen! Inima ne e tristă! În urechi ne răsună încă simfonia infernală care i-a răpus pe roboții lui Westinghouse. Sperăm totuși, încă mai sperăm ...

*

— Aici povestirea dumitale e și puțin simbolică, spuse redactorul. Se vede clar ...

— Parcă numai aici ...

— Ei, singur ... Dar nu-i așa că în acest capitol ai vrut să arăți ...?

— Taci din gură ...! Lasă-l și pe cititor să-și bată capul!

— Ai dreptate! Atunci zi-i înainte!

Capitolul XXII

UN MOALE PAS ABIA ATINS DE SCÎNDURI...

Cînd sosirăm la hotel, prietenii noştri erau deja la curent cu cele întîmplate, deoarece, chiar de pe drum, Cristina îl trăsese pe Modest de limbă, prin VIPLEX. Mă văzui pus în situaţia de a repeta nişte lucruri arhicunoscute. Căutai s-o scurtez:

— Era o soluţie disperată. Vă spun chiar că nici nu prea aveam încredere în ea. De aceea cînd Modest a apropiat aparatul de microfon...

— Ah, Modest...! întrerupse Cristina, ştiam că dacă eşti tu acolo totul va merge strună!

Îmi pieri cheful să povestesc mai departe.

— Ei, asta-i...! Acum, ce-i facem...?

Preşedintele propuse timid să ne adresăm autorităţilor, ceea ce ne făcu să rîdem pînă la lacrimi cu toată situaţia tragică în care ne aflam. Văzusem atîtea în vestibulul însîngerat, iar moartea lui Cap-Sec îmi era încă proaspătă în memorie. Orice altceva era mai bun decît asta. Cristina găsi că nu aveam de ales. După ea, eram nevoiţi să cedăm păpuşa cibernetică...! Nici această soluţie nu se părea acceptabilă! Aveam noi dreptul să negociem cu un bun care aparţine ţării? Modest mă întrerupse... După cum era de aşteptat, el luă apărarea Cristinei. Aş fi preferat ca sugestiile prietenilor mei să fie cît mai obiective şi nu mă sfiii să spun în gura mare ceea ce îmi

trecea prin cap. Modest se făcu roşu ca o potcoavă scoasă din cuptor şi încercă să protesteze.

— Mi se pare că tot Cristina a găsit ceva, ne făcu atenţi preşedintele.

Aceasta ne privea cu ochii mici, fără să ne vadă, ca şi cum ar fi gîndit profund.

— Să întrebăm femeia cibernetică... rosti ea după o scurtă tăcere. Dintre noi toţi, ea e cea mai logică.

Poftim idee! Dar, fiindcă săriră toţi cu gura, chemarăm păpuşa mecanică şi preşedintele îi spuse cum stă cazul.

Privirile ei se aţintiră asupra mea şi pleoapele îi fluturară uşor. Inima mi se strînse şi, înainte de a o auzi vorbind, ştiam ce are să spună.

*

Mai sînt cîteva ore pînă la ziuă. M-am trîntit pe pat aşa îmbrăcat cum eram, dar nu cred să se lipească somnul de mine. Hotărîrea luată adineauri m-a zguduit şi am impresia că tavanul se învîrteşte necontenit deasupra capului meu. Prin geamul camerei de hotel luna strecoară un şpan subţire de argint, o linie oblică ce schimbă parcă dimensiunile reale ale odăii. Păpuşa cibernetică e undeva în întuneric, lîngă uriaşa sacsie cu cactuşi. Aş vrea să visez un basm, o întîmplare veche, orice, dar gîndurile mele fug mereu, fără să vreau, către dînsa. Sînt trist, atît de trist, că abia tîrziu de tot îmi dau seama că împrejurul meu liniştea s-a făcut mai adîncă şi simţurile mele mai ascuţite. Am impresia că acum izbutesc să aud respiraţia plantelor din

odaie sau raza lunii sfîrîind ușor în întuneric ca într-o apă. Apoi parchetul trosnește ușor... E un moale pas, abia atins de scînduri... Și mîna aceasta fierbinte a cui o fi oare...?

Nu cutez să deschid ochii, de teamă ca impresia mea să nu se irosească în liniștea asta veche, ca un fum albastru... Dar știu că e Ea, cea la care mă gîndesc de atîta timp în fiecare noapte. Aș dori să-i mîngîi părul... În loc de asta rămîn neclintit, bucuros că o simt aproape... Apoi privirea mea se îndreaptă încet către dînsa...

În bezna dimprejur ochii ei strălucesc ciudat. Erau parcă negri și acum îi văd verzi ca un cer fantastic, pe fundul căruia plutesc constelații îndepărtate... Sînt ochi pe care îi știu de mult, din copilărie poate. Nu-mi pot aminti unde i-am descoperit pentru prima dată. Sînt în același timp aproape și departe de mine... Nici trăsăturile Cristinei nu le mai recunosc în obrazul alb, aplecat deasupra patului meu. Nici părul cald, nici mîna mai mult bănuită, ce tremură ușor, ca în ajunul unei mari călătorii... Nimic...

În cutiuța lor de metal, roțile ceasornicului se învîrtesc neștiute. Nici nu-mi dau seama cînd a dispărut mîna caldă de catifea cu degete subțiri și melodioase ca niște fluiere de sticlă. S-a topit, o dată cu luna, în lumina năvălită prin geamuri...

Mă scol repede și caut în jur. Strig: „Cristina"! cu toate că știu bine că pe ea nu o cheamă astfel. Îmi dau seama că nimeni nu-mi poate răspunde. Într-un colț, în același colț de-aseară se află păpușa cibernetică... Acolo a stat întreaga noapte! Neclin-

tită! Ca o mașină rece și fără suflet... Ca un lucru oarecare...!

Dar poate că păstrează în privirile ei o fărîmă din căldura nopții care-a trecut...? O scrutez cu atenție, cu speranță...

Ochii ei sînt negri acum. Pe buze îi flutură un zîmbet. E zîmbetul unei femei ce pleacă pentru totdeauna...

Capitolul XXIII

O CATASTROFĂ ÎNFIORĂTOARE

Un ochi îmi rîde, iar celălalt e scăldat în lacrimi. Femeia cibernetică a plecat acum cîteva ore . . .! În schimb Eugen se află în camera de alături sub îngrijirile Cristinei. Bietul de el a suferit un puternic şoc nervos şi se simte extrem de slăbit, lucru firesc după atîtea primejdii prin care a trecut.

„Tranzacţia", cum o numeau tîlharii, s-a efectuat fără nici o complicaţie. Am fixat prin telefon o întîlnire la un bar, unde m-am dus însoţit de femeia cibernetică. La o masă mă aştepta „dementul familiei" cu un enorm pahar de wisky în faţă.

— La oase! mă salută el, ridicîndu-se ceremonios. Ah! iată şi femeia cibernetică! Vom forma deci o societate agreabilă.

— Vei fi o excepţie, i-o-ntorsei încruntat, mortăciune radioactivă! Lasă gluma şi fii scurt, dacă nu vrei să te trezeşti cu halba aceasta în cap.

— Pare a fi o criză obişnuită de delirium tremens.

— Să lăsăm amabilităţile! Ascult propunerile dumitale cu tot dezgustul cuvenit.

Eugen se afla în apropiere, într-o maşină închisă. Văzînd că eram gata să-i dau păpuşa, Westinghouse făcu un semn cu pălăria într-acolo şi în curînd Eugen fu la masa noastră, sprijinit de Bull Dog.

Mi se strînse inima văzîndu-l atît de prăpădit și mă întorsei spre bandit:

— Ce palme ți-aș trage, canalie!

— Nu te sfătuiesc! Toți chelnerii din local sînt agenții mei. Acum mie și acestei admirabile doamne să ne dați voie să ne retragem. Nu fiți supărați: aț făcut totuși o afacere strălucită! Moarte bună!

— Vedea-v-aș pe scaunul electric pe toți!

La porunca lui, fetița mea cibernetică se sculă și își puse mînușile zîmbind. Apoi dădu „bună ziua" cuminte, așa cum o învățasem. Dar nu ne întinse mîna, după cum speram, și nici nu păru întristată. Plecă la brațul lui Westinghouse, cu mersul ei dansat, atît de grațios, fără a-și întoarce nici măcar o singură dată privirile înapoi...

O urmării mult timp cu ochii și abia după ce se urcă în mașină mă întorsei către prietenul meu și-l îmbrățișai îndurerat.

*

După cîteva zile, starea lui Eugen înrăutățindu-se hotărîrăm să-l trimitem cu avionul în patrie, sub supravegherea Cristinei. Aceasta își făcu rost, nu știu de unde, de un costum de infirmieră care îi venea minunat și se simțea cît se poate de bine în acest rol. Inginerul Modest ceru voie să-i însoțească. Consimții. Îmi era indiferent tot ce se petrecea în jurul meu și apoi el nu mai avea nici o treabă pe-aici. Rămăsei doar cu președintele, așteptînd ziua concursului, închiși în camerele noastre de la hotel, taciturni ca niște huhurezi, fumînd fără încetare și smulgînd, una cîte una, filele calendarului.

Știam că în ziua concursului o voi revedea pentru ultima dată și inima mi se strîngea la gîndul că ticăloșii o modificaseră fără îndoială după felul lor de a fi și că, în locul copilei cuminți și înțelepte, va apare o „girl" cu buze violent fardate și pe jumătate goală. Decît s-o văd astfel mai bine aș fi distrus-o cu propriile mele mîini...

Dar în ajunul concursului, ziarele ne aduseră o știre îngrozitoare. Primul care o citi fu președintele și el nu întîrzie să-mi întindă ziarul. Un titlu din pagina întîia îmi atrase atenția:

«O catastrofă înfiorătoare

În cursul nopții trecute o puternică explozie s-a produs în laboratoarele experimentale ale trustului Westinghouse, apoi flăcări uriașe, alimentate și de vîntul puternic care a bîntuit în noaptea trecută au cuprins întreaga clădire. Pînă să vină pompierii totul era mistuit de incendiu. Cauzele acestei nenorociri, după cum ne relatează Mr. Westinghouse senior, sînt experiențele făcute de fratele său, cunoscutul savant Mr. Westinghouse junior, în domeniul ciberneticii, experiențe din care i s-a tras moartea. Regretatul savant pregătea pentru Congresul Internațional de Cibernetică ce se deschide mîine în orașul nostru o mașină senzațională numită de el „Amanta electronică". Cum mașina era acționată de o pilă atomică, se presupune că aceasta s-a defectat în timpul experiențelor și a dat naștere la explozie, apoi focul a distrus orice urmă.

Rămășițele pămîntești ale acestui martir al științei vor fi îngropate în cimitirul „Noapte bună".»

Îl văzui pe redactor că sare în sus de pe scaun și-și caută cu înfrigurare cravata în sertarul unde o azvîrlise.

— Mai stai, frate, puțin, unde fugi? N-au mai rămas de citit decît vreo trei pagini...

— Atunci păpușa cibernetică a pierit cu adevărat?... Nu plec nicăieri...

— A sărit în aer, sărmana, fără a mai rămînea dintr-însa nici măcar o fărîmiță! Dar de ce te îmbraci?

— Nu mai înțeleg nimic!

— Încă puțină răbdare și totul se lămurește!

*

În dimineața concursului, președintele trebui să mă ducă aproape cu forța la ședința Congresului și tot el fu acela care-mi citi referatul, declarînd că autorul, adică eu, suferea de laringită. Ședeam în fotoliul meu, năuc, țeapăn ca o saltea umplută cu paie și cred că nici unul din cei aflați în sală nu s-au îndoit o clipă că au în fața lor un om care nu e în toate mințile. Grosomodo se purtă ireproșabil și dirijă un concert de muzică de cameră atît de confuz, încît toți îl declarară profund, de teamă să nu fie considerați proști. Trei critici muzicali leșinară de fericire, iar un al patrulea îmi ceru permisiunea să-și boteze copilul Grosomodo, ceea ce președintele acceptă în locul meu. Obținurăm premiul II, dar acest lucru mă lăsă rece. Inima mea era îndurerată! Îmi revenea în minte ultima noapte de la hotel cînd ea se apropiase de patul meu... Atunci am simțit-o mai aproape de mine decît pe orice altă femeie și decît

tot ceea ce creasem pînă în prezent. Era născută din creierul meu și din munca acestor două mîini și, o dată cu capul, nu puteam crede că nimic din entuziasmul cu care o înconjurasem n-o atinsese, că totul trecuse pe lîngă dînsa fără să poată îmblînzi cît de puțin răceala delicatelor ei angrenaje.

Mă sculai și mulțumii bîlbîind într-una că: „... regret o mare pierdere suferită de știință ...", ceea ce se interpretă ca un omagiu adus banditului de Westinghouse. Se ținu chiar un moment de reculegere, iar ziarele, a doua zi, relevară gestul meu „nobil", la care eu nici nu mă gîndisem. Dar eram prea sleit ca să mai protestez. Abia așteptai să se termine toată mascarada și cerui președintelui să mergem direct la avion. Cînd ajunserăm deasupra orașului, se mai vedea într-un punct îndepărtat o vîlvătaie mare. Întorsei capul ...

Oare nu se putea zbura mai repede ...?

*

— Acuma ar mai trebui cîteva rînduri despre eroii acestei povestiri. Ce au mai făcut ei, cum s-a rezolvat acea discretă poveste de dragoste întretăiată de mici certuri, o glumă reușită, dacă e posibil, mă rog, un sfîrșit care să descrețească frunțile ...

— Nu știu dacă am ceva care să-ți convină ... Ascultă!

Capitolul XXIV

DE CE SE NUMEA CRISTINA?

La aeroport mă întîmpină inginerul Modest singur, cu o mină sumbră, ca şi cum ar fi purtat pe umăr corbul lui Edgar Poe. De la el aflai că Eugen se află într-un sanatoriu şi Cristina e veşnic la căpătîiul lui.

În săptămîna ce urmă, presa şi radioul anunţară succesul avut la Congres, iar Academia ţinu o şedinţă specială în cinstea delegaţiei noastre. Toată lumea se grăbea să mă felicite. Modest părea singurul neconsolat. În primele zile de la întoarcerea noastră se tot învîrtea încurcat pe lîngă mine, ca şi cum i-ar fi stat ceva pe limbă şi nu îndrăznea să vorbească. Cum nu aveam chef de nimic, nici nu fusei curios să aflu ce vrea să spună. Venea în fiecare zi pe la mine şi şedeam ore întregi în fotolii fără să scoatem un singur cuvînt. Cred că era şi el mîhnit de pierderea păpuşii, dar nu voiam să discut cu nimeni despre asta. Uneori mă gîndeam să mă reped pînă la sanatoriul lui Eugen, însă îmi lipsea energia necesară şi tot amînam din zi în zi. De la prietenul meu primeam în fiecare săptămînă scrisori lirice ce sfîrşeau invariabil cu formula: „Vă îmbrăţişăm cu drag, Eugen şi Cristina". El nu se putea încă sluji de mîna dreaptă, aşa că amica noastră îi servea de secretară. Nu izbuteam niciodată să termin aceste lungi scrisori pline de descrieri din natură şi întotdeauna le

uitam pe cîte un colţ de masă. Modest, întunecat ca un sicriu de abanos, le aduna şi nu ştiu ce făcea cu ele. Într-o zi veni cu o idee: undeva în munţi, într-un loc foarte izolat, se afla o cabană unde rareori se abătea cineva... Nu ştiu ce-a mai spus, însă după trei zile ne luasem concediu şi călăream pe nişte măgăruşi de munte spre locul cu pricina. Modest era un tovarăş tăcut şi eu ştiu să apreciez cum se cuvine această mare calitate. În scurt timp, fără să schimbăm mai mult de douăzeci de cuvinte pe zi şi aproape fără să ne privim, eram prieteni. Din cei de jos, numai preşedintele ştia unde sîntem, dar el era un om înţelept şi nu mă deranjă decît o dată, pentru a mă anunţa că Eugen şi Cristina s-au căsătorit. Îmi dădui seama că fata a ales bine rămînînd alături de omul care avea mai multă nevoie de dînsa şi îl rugai pe preşedinte să le transmită şi din partea mea toate urările de bine. Modest ştiuse de la început ce întorsătură au luat lucrurile, însă îi venise greu să-mi spună, văzîndu-mă atît de mîhnit de pierderea femeii cibernetice.

Cîteva nopţi dormii neliniştit, apoi făcurăm o lungă excursie poposind pe la nişte stîne. La înapoiere, fără a ne fi înţeles de mai înainte, ne azvîrlirăm orbeşte asupra lucrului. Alte trei luni trecură pînă să călărim iarăşi măgăruşi, de data aceasta pe drumul întoarcerii către lumea civilizată. Eram arşi de soare ca nişte diavoli şi cu un maldăr de planuri în rucsacuri. Venirea noastră fu ca un semnal de alarmă în atelierele Combinatului. Imediat se bă-

gară în lucru tot felul de piese și nu trecu mult și din aceleași mîini se născu o nouă femeie cibernetică, mult mai reușită decît prima. Iat-o...

* *

— Am bănuit de la început chestia asta, mormăi redactorul lărgindu-și cravata.

— Sigur că da! Cu ea am concurat luna trecută la Congresul de la Stockholm și de data aceasta am obținut ceea ce doream. E medic și sînt mîndru că opera mea contribuie la ușurarea suferințelor atîtor oameni. Iar ca mecanisme e mult mai perfecționată decît prima, care nici măcar nume n-a avut, sărmana, pierind ca un adevărat erou necunoscut! Altfel seamănă între ele ca două picături de apă, fiind făcute după același mulaj. Am numit-o Cristina, fiindcă... Dar aceasta e o chestiune care nu-i privește pe cititori. Destul că Modest a fost de acord, restul nu interesează.

— Și ceilalți...?

— Care ceilalți...? A! Ei bine... președintele a fost sărbătorit alaltăieri de Societatea Rebusiștilor pentru un careu cu tema: „Unde-i unul nu-i putere".

Despre mine n-am ce să spun. Îmi văd de treabă ca și înainte de aceste întîmplări. Sînt ajutat acum în lucrări de Modest, care s-a mutat la mine în locul lui Eugen și, cu toate că inginerul tace mai tot timpul, nu știu cum se face că ne înțelegem de minune.